

Молода Україна

журнал українського демократичного молоді

РІК ВИДАННЯ XXIX

ВЕРЕСЕНЬ — 1979 — SEPTEMBER

Ч. 281

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J. 08525

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warren, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

В Австралії:

S. Krywolap,
Box 1586 M.
G. P. O. Adelaide,
S. Australia

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: В. ПЕДЕНКО

Редактус Колегія:

В. Вакуловський, Л. Ліщина,
М. Смик, Ю. Криволап,
В. Родак, А. Лисий, О. По-
шиваник, Л. Павлюк.

Адміністратор З. Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Democratic Youth
Association.

in USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: V. PEDENKO
18 Henderson Ave.
Thornhill, Ont., Canada
L3T 2C0

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 9.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В Австралії 6.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 70 центів

В Англії і Німеччині 7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 80 центів (америк.)

В усіх інших країнах Європи 6.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (америк.)

В усіх країнах Південної Америки 5.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 50 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або міжнародні купони (International coupon) на суму 25 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не заважають відповідати поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Т. Шевченко, Л. Глібов, М. Руденко, М. Рильський, Р. Барагені, О. Олесь. Станьмо в обороні Києво-Печерської Лаври. Соборне послання Єпископату Української Православної Церкви. Л. Павлюк — Вакації. А. Шевченко — Відбувся 13-ий табор виховників. Митр. М. Овчаренко — Про сенс існування світу і людини. А. Лисий — Це не може статися мені. А. Юріняк — Пісні України. Резолюції. З одумівського життя і праці.

На обкладинці: Учасники 13-го табору виховників Юного ОДУМ-у.
Перший зліва комендант табору Віктор Педенко.

Одумівська оселя "Київ", липень 1979 р.

Фото Вас. Антика

Тарас ШЕВЧЕНКО

**

Нудно мені, тяжко — що маю робити?
 Молитися Богу? Так думка не та!
 Не рад би, ей-богу, не рад би журитись,
 Та лихо спіткало, а я сирота.
 Нема кому в світі порадоньки дати,
 Нема з ким прокляту журбу поділити,
 Ніхто не пригорне, як рідная мати,
 Ніхто не спитає: "Що в тебе болить?"
 Зелена діброва — та що мені з того,
 Що вона зелена в чужому краю!...
 Цураються люди мене, як чужого,
 А чи привітають — жалю завдають!
 Вони п'ють, гуляють, у іх доля дбас,
 А в мене немає — сміються мені:
 "Чи бачиш, меж нами ледащо гуляє!"
 Ледащо?... А за що? Що на чужині!
 Гуляйте, глузуйте... — ваша доля мати,
 А мені меж вами немає де стать.
 Я в сірій свитині, ви пани багаті,
 Не смійтесь ж з мене, що я сирота!
 Прибуде година, коли не загину, —
 Меж вами, панами, недоля моя, —
 Полину, побачу свою Україну:
 То ненъка рідненъка, то сестри стоять,
 В степу при дорозі. — високі могили...
 Отам моя доля, там світ Божий миць!

Леонід ГЛІБОВ

НАД ДНІПРОМ

Шумить Дніпро славний, і досі шумить;
 Всього надивився — і щастя, і горя;
 З далекого краю біжить він, біжить
 До рідного степу, до Чорного моря.

Була колись доля; траплялось тоді
 I слави чимало, багато і шкоди...
 Минулось, забуло... По бистрій воді
 Гуляють берлини, свистять пароходи.

Над берегом є там крутая гора,
 На ній бовваніс самотня могила;
 Усі її знають — старі й дітвора:
 Земля Кобзаря там навіки покрила.

Співав колись щиро, і пісня його
 Орлом бистрокрилим літала усюди;
 На Божому світі дізвавсь він всього —
 I слави, і ласки, і кривди Іуди...

Тече Дніпро славний, як голуб, гуде;
 Синіс туман у широкому полі;
 Стоїть над горою хрест Божий і жде
 Апостола правди і доброї долі.

СТАНЬМО В ОБОРОНІ КИЄВО-ПЕЧЕРСЬКОЇ ЛАВРИ

В органі Українського Суспільно-Культурного Товариства в Варшаві "Наше Слово" з 4-го лютого 1979 р. появилася стаття "Києво-Печерському заповіднику потрібна допомога". Ця стаття є перекладом статті М. Одинця, яка появилася в московській "Правді" наприкінці 1978 р.

Передаємо частини цієї статті за УПІнформацією, УПІС 4, 1979, і коментари, підписані ініціаторами МСМ.

"Високо над Дніпром горяТЬ у проміннях осіннього сонця золоті купони Києво-Печерського державного заповідника. Цій унікальній пам'ятці сивої давнини вже понад дев'ять століть. Існуючи протягом століть як історичний релігійний центр, в роки радянської влади Лавра стала місцем найцінніших музеїчних колекцій. Цей історично-культурний комплекс, що займає 28 гектарів, нараховує 100 будинків, з яких 40 — пам'ятки архітектури.

Останнім часом Лавру відвідує кожного року понад півтора мільйона чоловік. Велике зацікавлення серед екскурсантів викликають близкі і дальні печери, в одній з яких, за переказами, похований літописець Нестор, автор "Повісті времених літ"..."

Людина, яка попаде на його територію, зустрічається з фактами неуважного ставлення до пам'яток давнини. В значній частині — це результат "діяльності" будівельників. Нині тут діє вісім різних організацій. Одні займаються ремонтом і реставрацією, другі — впорядковуванням, треті — прокладанням водопроводів і каналізації, четверті — озелененням, п'яті — ремонтом і зміщенням підземних проходів, галерей і т. д. Працюють вони нескоординовано, а що головне — надзвичайно повільно і недоброякісно. Хресто-воздвиженську церкву відновлюють сім років, галерею від ближніх до дальних печер будують п'ять років. З 1974 р. ніяк не можуть закінчiti впорядкування робіт верхньої лаври.

Протягом останніх років схвалювалися різні пляни поліпшення реставрації робіт у Києво-Печерському заповіднику. На жаль, більшість з накреслених заходів залишилася на папері... Проекти реставрації пам'яток давнини підготовлює декілька організацій. Ця робота розтягується на 2-3 роки. Тому-то і затримується відновлення цих пам'яток...

Серйозні перешкоди для забезпечення тут нормальних умов створюють різноманітні організації, що займають на правах орендарів приміщення

Лаври. Фарби театральних реквізитів, підприємство "Укртимонтаж" з виробничими цехами і майстернями захаращують територію сміттям, перетворюють узбіччя холмів у звалища. В п'яти корпусах розміщений республіканський інститут підвищення кваліфікації працівників культури. Сьогодні йому приділено ще додаткові приміщення. Намагається закріпитися в заповіднику профілакторій взуттєвої фабрики № 1, не хочуть виселитися звідси інститут інфекційних захворювань, кінофакультет театрального інституту, культосвітнє училище та інші. Зовсім дивно веде себе правління Товариства охорони пам'яток історії і культури. Ігноруючи заборону, воно розбудувало приміщення виробничих майстерень.

На території музеїного комплексу розміщено гаражі ряду організацій; з шумом і галасом, отруюючи повітря вихлопними газами, їздять легкові автомашини. Сама дирекція заповідника будує гаражі впритул до пам'яток архітектури.

Відвідувачі Лаври переходячи від одного до другого музеїного будинку, змушені долати не лише копиці виробничого сміття, але й проходити через захаращені подвір'я житлових будинків. Рішення про переселення мешканців з усіх будинків не виконуються.

Ціною великих зусиль були звільнені деякі будинки, що оточують "Гостинний двір", їх плянували перетворити в туристську зону. Але Київська міська рада передала будинки іншим організаціям. А приміщення дуже потрібні комплексу для організації нових музеїв, виставок, бо ж у фондах Лаври зберігаються поза увагою сотні тисяч експонатів.

Нещодавно в Києво-Печерському заповіднику виявлено крадіжку рідкісних музейних цінностей, що сталося в наслідок обурливої недбалості і незуважності. Це на деякий час привернуло увагу до Лаври відповідних організацій, в результаті чого наведено порядок в обліку та зберіганні колекцій. Однак пройшло півтора-два роки і заповідник знову опинився поза увагою цих організацій. І що ж? Надійшов сигнал про зловживання в заповіднику, керівники якого, користуючись безконтрольністю з боку Міністерства культури республіки, зайнялися махінаціями майном. Цією справою тепер займається Комітет народного контролю УРСР.

На звітно-виборчих партійних зборах, які недавно відбулися, комуністи висловлювали серйозну турботу станом справ цього одного з найбільших у республіці музейних центрів. Дивну позицію займає Міністерство культури УРСР, яке трактує Лавру як пасинка. До цих пір тут не впорядкована організаційна структура, керівництво музеями існує само собі, а керівництво заповідника — само собі. В наслідок цього виникають різні неполагодження, які заважають нормальній роботі. А чому б не створити, скажімо, музейне об'єднання "Заповідник Лаври"? Тоді можна було б вирішити багато проблем.

**
*

Стільки М. Одинець та "Правда", а за нею й "Наше Слово". Є підстави вважати, що з усієї

правди, про яку розповів М. Одинець, редактори подали не все, а лише легшестравне...

Свідчення М. Одинця написане в дуже обережному тоні, до того обов'язуючим у советах каноном: — спочатку погладити, щоб пізніше хоч дещо про правдиву правду сказати. Тому не оповів усього про дійсну дійсність у Києво-Печерській Лаврі і М. Одинець. Мовляв, — доспівайте собі самі. Доспівайте у чергову "ювілейну" річницю "возз'єднання", що її приоздобить Москва танцями і музиками та пишно намальованими транспарентами і плякатами, з цинічними і нахабними закликами, кожний з яких буде починатися: "слава, слава, слава!"... царям і псарям. Серед останніх, як знаємо, було чимало і нам єдинокровних. Тож зумійте всі, — підневільні й вільні, — вчитати на тих транспарентах і плякатах страшний докір мертвим і живим: бачили очі, що купували, — їхте хоч повилазьте!

Яка ж повинна бути реакція тих українців, що знайшлися на вольній волі? Єдина і вповні можлива це: — донести до відома всього світу про сучасний стан найбільшої святині українського народу — Києво-Печерської Лаври, про зbezчещення церков у ній, про розкрадання решток ще не викрадених скарбів української культури та про обернення Лаври в місце кpin і знущань не тільки над українським народом, але й над людською душою та кожним, хто носить ім'я Христа.

Наш протест проти всього переліченого треба виявити громадно. Кожне многолюдне зібрання повинно відбутися під гаслом: рятуймо Києво-Печерську Лавру! Наші вчені, історики, письменники та публіцисти повинні віддати свій труд на виявлення ваги Лаври у житті української нації та її заслуги у службі людству на Сході Європи. Вони ж повинні подбати, щоб їхні праці про Лавру знайшлися в іншомовних наукових виданнях. Наша преса мусить віддати частину з своїх сторінок (хоч би на протязі біжучого року) справі порятунку Лаври. Неодозвним, на нашу думку, є, щоб постанови і резолюції в цій справі українських організацій та краївих установ знайшлися і на сторінках іншомовної поважної преси. Знаємо, що це великоміштовна справа, але, — будьмо щирі, чи на це нас не стати? — зокрема тоді, коли з святого місця, до якого протоплати стежки і доріжки мільйони наших попередників, лунає крик розpacу і владне: — рятуйте скарб понад скарби нашого народу — Києво-Печерську Лавру!

Очевидно, першими на це благання зобов'язані відозватися українці-християни, без різниці до якого віровизнання вони належать. Саме тепер перебуваємо час Великого Посту, час призначений на добродійство та випробування себе самого добрими ділами, які дають людині право на зустріч з воскреслим Христом. Тож випробуймо себе у святому ділі оброни Києво-Печерської Лаври!

Києво-Печерський заповідник дорогий як музейна пам'ятка. І обов'язок усіх, хто відповідає за цю скарбницю, — проявити справжню турботу про її збереження, правильне використання релігійні давнини.

СОБОРНЕ ПОСЛАННЯ ЄПИСКОПАТУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

ДО ЛЮБИХ СОПАСТИРІВ І ВІРНИХ В УКРАЇНІ Й ПОЗА НЕЮ СУЩИХ

Зібрані разом з представниками Церковних Управлінь, ми шлемо Вам братній привіт і Господнє благословення: МИР ВАМ!

У турботі про добро нашого побожного Народу та його Святої Церкви ми зійшлися на чергову нараду наших трьох Митрополій, щоб, покріплені молитвами, намітити дальші шляхи спільної діяльності Богові на славу і народові на користь.

У різний час і різними стежками творилося церковно-релігійне життя православних українців у вільному світі, спричинивши окреме існування наших Церков у різних країнах.

Однаке існує лише одна Українська Православна Церква, хоч і складається вона з трьох адміністративно-самостійних Митрополій. Існує вона потаємно і в Україні, де навіть найжорстокіші переслідування не знівечили душі великого християнського народу нашого.

Тож, хоч і поділені кордонами, ми єдині духовно, пильнуючи заповіту апостола, який звертається і до нас словами: "Багато вас, браття, щоб ви всі говорили те саме, і щоб поміж вами не було поділення, але щоб були ви всі поєднані в однім розумінні та в думці одній" (До Коринтян I. Послання св. апостола Павла).

Як єдина Церква, ми приступаємо до відзначення тисячоліття охрещення Русі-України, — до тисячоліття існування Святої Української Православної Церкви.

Благаємо Господа, щоб цю величну річницю наш народ зміг зустрінути на звільненій Батьківщині, під дзвони київських церков, — там, де уперше відбулося масове хрещення осяяних ласкою Божою предків наших.

Вітаємо вірних у поневоленій Україні та висловлюємо подив наш за їхню мученичу стійкість у вірі. Висловлюємо також подяку вірним у вільному світі за їхню жертвенну віданість Церкві, за дотримування прабатьківських обрядів та за плекання рідної мови.

З допусту Божого, час цей став нам добою випробування. Але ми не перестаємо бути дітьми народу українського і його споконвічної Православної Церкви.

Святощі, винесені з Рідної Землі, ми збережемо і помножимо. А спромогу чинити це вважаємо за особливий вияв опіки Божої над нами.

Благодать Господа нашого, виبلاغана моли-

твами всіх Святих Землі Української, нехай перевбуває над усіма вами!

† МСТИСЛАВ, Митрополит Української Православної Церкви в США та Української Автокефальної Православної Церкви

† МАРКО, Архиєпископ Нью-Йорку

† ОРЕСТ,

Архиєпископ Західної Європи

† КОНСТАНТИН, Архиєпископ Чікао

† АНДРЕЙ, Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді

† БОРИС, Архиєпископ Едмонтону і Західної Канади

† МИКОЛАЙ, Єпископ Торонто і Східної Єпархії

† ВАСИЛІЙ, Єпископ Саскатунський, Вікарій Середньої Єпархії

Дано в Оселі Української Православної Церкви, у С. Бавид-Бруку, США,
у день Українського Православія, першого липня, року Господнього 1979-го.

■
М. РУДЕНКО

Мене вберіг окопний Бог
Від лицемірства й зради,
Від тих сумнівних перемог,
Яким лиш блазні раді.

Коли з пітьми воскресне люд,
А я впаду на полі,
Скажіть: він був не лизоблюд.
Цього мені й доволі.

■
Не кажіть мені, що світ земний
Схожий на безглузду веремію.
Я за нього йшов у бій страшний —
Тож, напевне, помирати вмію.

Невідомо, де він, кращий світ —
Звідки не дійшли іще зв'язкові.
Я шаную інший заповіт:
Треба тут навчитися любови.

Лучом ваших пишних панацей
Люди ще ні взуті, ні зігріті.
Якщо вмієш помирати за цей —
Тебе приймуть в будь-якому світі.

Леонід Павлюк

"ВАКАЦІЇ"

Урок альгебри в класі добігав до кінця. Василь Остапович, учитель і керівник класи, пояснивши останню формулу квадратного рівняння, витер свої руки, відійшов від дошки і, обвівши поглядом усіх учнів, промовив:

— Оце і є фундамент вашого дальшого прогресу у математиці. І не лише математики, але фізики і хемії. Це не важно, що ви зможете розповісти як Архімед пішов купатися у ванну і, занурюючись у воду, побачив як вода підноситься. Головне тут, це те математичне обчислення, покладене у це явище. Коли ви розв'яжете задачу, базовану на цьому явищі, — тоді ви фізику знаєте. Так само і хемія, не важні казки, а важлива та структура, та пропорція і те математичне рівняння, при якому проходять хемічні реакції. Через два місяці іспити, отже — готовтесь.

Останні слова учителя губилися у вирії думок, що промайнули в головах учнів.

У кожного на думці були літні вакації. Через відкрите вікно долітав запах бузку і різних пахучих трав. Ці пахощі солодко п'янили і кликали в свої чари. Хотілось якнайшвидше вискочити зі школи, підставити своє обличчя весняному сонцю і вітру. Розпростерти руки і бігти та щось ловити і це щось обов'язково мусіло б бути гарним.

Пролунав дзвінок. Вчитель вийшов з класи, а учні з захопленням почали обговорювати свої пляни на літо.

**

Поспішаючи до дому, Микола на розі вулиці побачив струнку постать Наталки. Вона йшла повільно ходою і дві її розкішні коси спадали, майже, до пояса.

— Наталя! — гукнув він.

Вона здивовано оглянулась. На нього глянули її блакитні очі.

— Миколо! — Усміхаючись, промовила вона і зупинилася.

Підійшовши до неї, Микола розповів їй про останню розмову в своєму класі та про свій плян зробити подорож річкою Удаєм під час літніх вакацій.

— Ти, уяви собі, — говорив він, — ми живемо в таких історичних місцях, але ніколи їх не оглядаємо. Ось візьми Переволочну. Чи знаєш ти, що там, на Удаї, було затримано відділ кінноти Меншікова і це дало змогу Мазепі відійти від Полтави до Дніпра? Затримали її козаки і селяни спаливши міст через Удай. Я хотів би ці місця оглянути.

Наталка з захопленням дивилась на нього.

— Миколо, — промовила вона, — чи не могла б і я поїхати з тобою?

— Зі мною? — перепитав Микола, — я був бі радий, та чи дозволять тобі батьки?

— З тобою дозволять! — впевнено промовила Наталка.

**

Одного гарного соняшного ранку Микола з Наталкою, на човні, підплывали до Переволочної.

— Зверни увагу, — промовив Микола, — Удай тече долиною, а колись ця долина була вся залита водою. А он там і столітні дуби, свідки минулого, колись тут був непрохідний, дубовий ліс — Швидкий і повноводний Удай у Переволочній. Стиснутий з обох боків крутими берегами, він швидко ніс свої води між стінами очерету.

— Ось тут, — говорив далі Микола, — проходив старий шлях з Ромнів. Цим шляхом послав Меншіков частину своєї кінноти, щоб відрізати шлях Мазепі, а сам полетів до Переволочної, що на Дніпрі. Думав там полонити гетьмана.

Пропливши трохи далі, вони пристали до берега.

— Ходім, розпитаємо, де тут був роменський міст. — Коло берега на колоді сидів старий дід. Він пихав лульку, а в його руках вправно бігав човник з ниткою, яким він лагодив свій ятір.

Микола з Наталкою привітались. Відповідаючи на їх вітання, дід витяг свою лульку з рота і, не поспішаючи, відклав свій ятір.

— Дідусю, — промовила Наталка, — де тут був роменський міст?

Дід деякий час мовчки дивився на них, а потім старечим голосом промовив:

— А ви ж хто будете?

— Учні ми, маємо літню відпустку і хочемо оглянути ці місця.

Дід деякий час сидів мовчки, схиливши голову. Потім повільно підвів її і з сумом у голосі промовив:

— Немає вже його, діти. Коли я був таким як ви, то пам'ятаю, що палі з моста були ще у воді, он там, на скруті. Тепер осталась там тільки гребля, коло старої верби. Одна вона й зосталася. Оповідав мені мій дід, що коли спалили міст, то москалі всім чоловікам голови рубали, а дітей і жінок у річці топили... Ідіть, діти, подивіться, — і, взявши знову човника, прийнявся за ятір.

Микола з Наталкою пішли берегом до греблі.

— Ось тут, — кинув Микола, — кінець греблі, а звідси мусів бути міст.

Деякий час вони стояли мовчки, розглядаючи все навколо. Кожний з них думав про це саме. І повставали в іх уяві бій, дим, міст, вогні, солдати москалі, козаки... плач дітей і жінок...

Наталка підійшла до старої верби і мовчки погладила її стару порепану кору.

— Ходім звідси, — тихо промовила вона.

Попрощавшись з дідом, вони відчалили від берега. Микола сів за весла і човен швидко виплив

на середину річки. Деякий час вони пили мовччики. Удай простягнувся перед ними у всій своїй красі. Ось він, мов би вперся у високий беріг, що поріс густим лісом і, повернувшись на південний схід, розлив свої води до густинської діброви.

— Яка краса, — промовила Наталка, оглядаючи береги. А разом з тим, після дідових слів, чогось лячно мені.

— Не переймайся, — усміхаючись, кинув Микола, — а то ще посивіш, Наталю, що я дома батькам твоїм скажу.

З-під густих і довгих вій блиснули на Миколу її блакитні очі і щирій молодечий усміх розлився по берегах. Незабаром вони підплили до густого дубового гаю. З гаю виблискували золоті хрести Густинського монастиря.

— Ось тут ми й причалимо до берега і щось поїмо, — промовив Микола, скеровуючи човен до столітнього дуба, який маєстично розпростер своє гілля над річкою.

Берег зустрів їх приємною прохолодою. Пополуднівавши, Микола з Наталкою пішли до монастиря. Ще здалека вони побачили напів зруйнований кам'яний мур, що високою стіною колись огорожував увесь монастир. За муrom підносився ансамбль споруд в стилі українського барокко. Серед них особливо виділялася Троїцька церква. П'ять куполів, стисло поставлені докупи, надавали всій структурі відчуття якогось невидимого пориву у височіні. Дивішся на них і відчуваєш як і тебе опановує бажання росту і стремління піднятися додороги.

— Що ти знаєш про монастир? — запитав Микола.

— Знаю, що заснований він у 1600 році і що був він джерелом тієї енергії, звідки народ України брав свої сили боротися проти католицизму і силоміць накинутої йому Берестейської церковної унії в 1596 році, та ще, що Тарас Шевченко часто заїжджав до монастиря та змальовував його, — відповіла Наталка.

— А про Густинський літопис чула?

— Ні.

— Отже, слухай, — промовив Микола, помагаючи їй пролізти крізь дірку у розваленому мурі, — тут зберігався один з перших українських літописів, що зберігав опис подій до 1569 року. Про боротьбу України з татарами і турками, про загарбницьку політику Польщі, що огнем і мечем накидала нам католицизм, і про славні діла гетьмана Сагайдачного, що все своє життя присвятив боротьбі з католицькою унією. Оригінал його не зберігся, але зісталися перепис, зроблені ієромонахом М. Лотоцьким у 1670 році. Ці переписи, зроблені близькою до української народної мови, є цінною пам'яткою української історіографії.

Вони підійшли до церкви і ввійшли в середину.

— Ти уявляєш собі, — продовжував Микола, — скільки людей пройшло тут перед нами. І скільки подій бачили ці стіни? З середини церкви на них війнуло пусткою. Де-не-де уцілі на стінах лика святих дивилися на них з якимсь, немов би німим, докором. І відчули вони обое, як стискається серце з жалю за втраченою славою і красою.

Наталка підступила близько до Миколи, взяла його за руку. Погляд її був скерований вгору і вона тривожно переводила свої очі з одного обличчя на друге. Потім раптово повернулася і потягла Миколу за руку.

— Давай оглянемо все з-зовні, не треба заходити до середини, а то плакатиму, — промовила вона. З лівого боку, біля церкви, була криниця, звідки через цементову цябину бігла джерельна, кришталево-холодна вода. П'єш її і відчуваєш як якась, мов би, цілюща сила гамує твою спрагу і розливається по всьому тілу. І якраз, в цей момент, коли напившись води, присіли на колодці, відчули, що зв'язані вони органічно з цими стінами, з цим джерелом, що все це є частиною їх самих. Щось спільнє об'єднало їх, про що можна сказати — це наше. Обдивившись усе навколо, взялися за руки і пішли до човна.

— Будемо вертатися, — промовив Микола. Наталка задумано сиділа, потім повернула свою голову до берега, звідки долітала до них пісня про козака і дівчину, про вербу і річку. На березі сиділи дівчата з граблями, видно згрівали сіно. Вони замахали руками до Наталки й Миколи.

— Пливіть до нас, — гукали вони і Микола скерував до них свій чоєн.

Вийшовши, вони привіталися. Дівчата обстутили Наталку і захоплено розглядали її коси, її гарне обличчя і довгі вії, а одна не витримала і з щирою селянською відвітістю промовила:

— Ну й гарна ж ти!

Розсівшись знову дівчата почали розпитувати наших подорожніх, звідки вони і що роблять.

— Так то був ваш човен коло сотникового дуба? — запитала одна.

— Човен наш, — відповів Микола, — а що то за сотників дуб, то ми й не знали.

— Не знаєте про сотників дуб? — запитали дівчата.

— Ось ти, Віра, розкажи їм.

Одна з дівчат посміхнулася і, глянувши на Миколу та Наталку, промовила: — Розповідала це мені моя баба. Давно це було. Жив у Переяловичній сотник Петро. Суворий був сотник. Всіх тримав у покорі і страху. Іде, бувало, селом — всякий шапку зніме і вклониться, а він лише головою кивне. Погляд вогнєвий, вуса довгі, а з-під шапки оселедець аж за вухо. Говоряль, що було як гляне на тебе, то так і зупинить на місці. Вдівцем був і багато молодиць, та і дівчат, кидало, хоч і з страхом, у його бік мрійливі погляди. Та не такий був сотник. Мав одну дочку і вона одна ділила з ним і радість і горе... Та й часи були суворі. Правив всім цим краєм кривавий князь Ярема Вишневецький. Від Прилук до Лубенъ все це належало князеві, і хоч були де-не-де розкидані поодинокі вільні козацькі села, та князь на це не вважав. Все це було його! Він тут був пан! Його слово — закон! І не одну вже православну церкву віддав князь уніятам.

Було, їде селом з своїм почетом, зупиниться коло церкви, подивиться, махне пальцем якомусь ксьондзові і поїде. А ксьондз лишається з жовнірами і церква вже уніятська.

Лише в Переяловичній церкви не займали. Вже як ті патери і ксьондзи не підходили до князя, як не умовляли, князь не звертав на їх улещування уваги. Не знаємо, що його стримувало? Можливо, краса цього краю, може повноводний Удай, що своїми водами, нашптував князеві про те, що і він один з цих козаків, а може і сотник Петро? Любив Ярема Петра. Бувало говорить своїм пахолкам, що вони не рівня сотнику, що всі вони, разом узяті, не варти і в слід його стати, і що сотник чимсь нагадує йому його пращура Дмитра, прозваного в народі Байдою.

Приїде, бувало, князь до сотника, той вийде, потримає князеві вуздечку. Князь злізе, та так удвох і йдуть у світлицю. Що вони там говорили, ніхто не знав, але Ярема завжди виходив від сотника трохи людяніший і більш привітний.

Одного разу зустріла князя на порозі світлиці сотникова дочка Галя. Вклонилася низько князеві, коли той став на порозі. Вклонилася, а потім підняла голову і сміло глянула князеві в очі. Здрігнулося обличчя в старого князя, щось рідне і до болю знайоме майнуло в погляді тих карих очей. Мов зачарований її красою стояв він, не маючи сили відірвати свого погляду від сотниківни. Потім узяв він дівчину за голову і мовчки, по-батьківському поцілував у голову.

Всіх вразила і зворушила ця сцена. Старий патер, що був у початку князя, підвів очі і, простягаючи руки до неба, воздав голосну молитву шляхетності і великородності князя.

Запримітив Галю і молодий, вродливий старшина княжих гусарів. Після того став він частим гостем в оселі сотника. Пройшов час, стала і Галя виглядати молодого шляхтича. Лише батькові боялася про це сказати, а батько спочатку не зауважив, а коли спостеріг, то було вже пізно: покохала того ляха Галя.

Знаючи, що батько ніколи не згодиться на їх шлюб, Галя умовилася з старшиною втекти Удаєм до Густинського лісу, а там мали чекати на них коні і княжі гусари.

Як вихор влетів сотник у свою хату. Кинувся по кімнатах, а вони порожні. Хтось сказав, що бачив сотниківну з ляхом на човні. Вискочивши з хати, сотник наказав хорунжому скликати козаків, а сам з одним козаком понеслися до Густинського лісу. Знав, що там немає плавнів, Удай підходить під самий берег. І коли можна буде перейняти втікачів, то саме там. Та і старшина розумівся на військових справах. Саме тут лишив він своїх гусарів у засідці.

Потрапив сотник у засідку, вбили його гусари якраз під тим дубом. Там його, кажуть, і поховали.

— А Галя ж як? — насторожено запитала Наталка.

— Та й сотниківна не попливла далі. Приплила човном з своїм вибранцем, глянула з жахом на вбитого батька, а потім розігналася і кинулась в річку. Глибокий там Удай, навіть і тепер, а тоді і поготів, а гусари всі в панцери закуті, ніхто і не кинувся за нею. Раніше, кожний, що минав це місце, хрестився. Так мені моя баба оповідала, — закінчила Віра.

— Ну, дівчата, нам пора, — промовила одна.

Дівчата встали, обтрусили сіно зі спідниць, позпрощалися і, закинувши граблі на плечі, пішли берегом. Ще довго над річкою лунав їх спів.

**

Микола широко закидав весла, напружуючи свої м'язи. Човен легко розсікав воду. Від цілоденного веслування боліли плечі. Веслуєчи, він з тривогою поглядав на південні. Звідти насувалася чорна, грозова хмара. Вона швидко вкрияла небо і довгі нитки блискавки перерізували її. Важкий гуркт грому носився в повітрі.

— Боюсь, що не встигнемо, Наталю! — кинув Микола. — А тут по боках плавні, до берега не пристати.

— Он канава в плавнях, — вигукнула Наталка, — вона доведе до берега.

Микола, напружуючи всі сили, погнав човна до канави. В канаві він швидко зняв весла з ключиць і, взявши одне, став на кормі, пропихаючи човен вперед через латаття.

Десь позаду зашумів по Удаю дощ і важкі краплі накрили їх. Незабаром ці краплі перемінилися в зливу. Налетів сильний вітер і, пригинаючи очерет, закрутів все навколо. Штовхаючи з усієї сили човен, Микола увігнав своє весло у мульке дно і воно там осталося стреміти у воді, вислизнувши Миколі з рук. Наталка злегка ойкнула і, мовби вторячи їй, щось блиснуло і несамовитий грім вдарив біля них. Човен проплив ще метрів двадцять і майже в ту ж мить блискавка вдарила ще раз, поціливши у весло, що стреміло над водою. Весло розлетілося на тріски. Різкий і страшний гуркт грому поглушив їх. Якась сила звалила на дно човна і Микола намагався затулити Наталку від вітру і дощу.

Деякий час вони пролежали мовчки, притаївши дух. А буря шугала по діброві. Десь тріщали дерева і раз-у-раз спалахували блискавки.

З часом вітер почав вщухати. З-за чорної хмари блиснуло сонце і повна ясна веселка засвітилась на небі. Знову обізвались принишклі пташки і діброва почала наповнюватися їх голосами. Все поверталося до життя. Змоклий до нитки, Микола виліз з човна і, бредучи канавою, потяг його до берега. Змучена і перелякана Наталка підзвелилася із човна і почала викручувати свої коси. Сонце ще ясніше почало сітити. На березі запарувала земля. Трохи остеронь від канави стояла біленька хата. З неї вийшла молодиця, побачивши Миколу і Наталку, сплеснула руками:

— Біжіть швидше до хати та скиньте мокру одежду.

Обсушившись і напившись гарячого молока, Микола з усмішкою запитав Наталку:

— Ну, Наталю, як? Чи поїдеш зі мною і на друге літо?

Наталка ніжно глянула на нього, потім промовила:

— Обіцяй мені, Миколо, що візьмеш мене і на друге літо. За цю подорож я відчула, що і в мені тече козацька кров.

С. ТЕЛЕВНИЙ

КОНЦЕРТИ З ПОДИХОМ ЧАСУ

Популярний вокально-естрадний ансамбль музичного театру української громади в Мелборні (Австралія) відбув у травні-червні ц.р. подорож по Великій Британії. Під патронатом СУБ він відвідав більші скupчення українців з високо-мистецькими концертами. Їхні виступи — це музично-естрадний монтаж п. н. "З тобою, пісне".

Керівник музичного театру (він же піяніст ансамблю) Михайло Кліоновський абсолювент Київської і Зальцбурзької консерваторій, лектор музичного коледжу в Мелнборні. В склад ансамблю входять: п-на Ганна Цибульська — меццо-сопрано, студіюала кляс співу в Мелнборнському коледжі; пані Марія Вайсброт — сопрано, випускниця музичного технікуму в Дніпропетровську; пані Стефанія Ковалік — меццо-сопрано, солістка Львівської консерваторії; п. Ярослав Ліщинський — бас, один з основоположників відомого в Англії хору "Гомін"; п. Ярослав Царук — баритон, соліст різних хорових ансамблів.

Концертна програма складалась з чудових, маловідомих пісень тамтешніх та тутешніх українських композиторів. Разом 32 точки, що їх виконували солісти, дуєти, тріо, квартети і виступи всієї групи артистів. Перелік виконаних ними творів говорить сам за себе: "Покохались три тополі" — муз. В. Шаповаленка, "Кирпата" — муз. В. Костенка, "Полонина" — муз. К. Яськова, "Чуещ, коханий", "Біля вікон твоїх" — муз. Ю. Рожевської, "Коли розквітають каштани", "Росла калинонька" — муз. Я. Цетляра, "Розкажи мені казку", "Чарівниця" — муз. Д. Мошняги, "Рідна земля моя" — муз. А. Пашкевича, "Очі твої", "Цілуй мене" — муз. солістки ансамблю Ст. Ковалік, "Моя Україно" — муз. К. Домінченка, "Журавлі" — муз. О. Ісакова, "Мої ясени" — муз. обр. Л. Корецького, "Галичаночка", "Струмочок" — муз. Ю. Вовка, "Три поради" — муз. І. Шамо, "Сніжинкипадають" — муз. В. Івасюка, "Треба йти до осені", "Два кольори" — муз. О. Білаша, "Подаруй мені Карпати", "Черемшина" — муз. М. Михайлюка, "Сивина" — муз. І. Марченка; пісня Мариці з опери "Мариця", "Згадуєш ти" з опери "Циганська принцеса" — муз. Е. Кальмана, фрагмент з муз. комедії "Фрголя" — муз. Г. Нотгауза, "Любов Карпат" — в'язанка муз. Кос-Анатольського і Б. Буєвського, "Лебедині вірність" — муз. обр. С. Ротару, "Ой заграли музики" — закарпатська пісня, "Верба" — муз. Є. Ханок, "Любіть Україну" — слова Сосюри, муз. М. Фоменка.

Щоб оминути повторень, я проминаю перелік виконавців кожної точки програми, скажу лише, що характерною рисою кожного співака і ансамблю в цілому є скромність, патріотизм, майстерність. По праву їх можна назвати артистами столичного формату.

2-го червня ансамбль зробив приємну несподіванку українцям Сканторпу. Прочитавши в товарицькому клубі скромне повідомлення про концерт, дехто недооцінив мистецьких можливостей гостей здалекої Австралії і пізніше дуже шкодував, що втратив рідкісну нагоду насолодитись чарами класичного співу. Аранжери таких подорожей повинні більше турбуватись про належну публікацію. Реклама має велике значення в театральному мистецтві, особливо для груп, які виживають за кордон, де про них мало хто знає. Очевидно, гості в своїй діяльності тримаються старої, як і сам світ засади, що не слова, а діла створять їм достойну репутацію. І не помилились. Вони доказали, що мають не лише чудові голоси, але й уміють ними користатись. Гарні сукні шановних пань, що мінялися з кожним номером, доповнювали кольоритність виступів. З великом захопленням оплескували присутні їх чудовий спів. Тяжко було встановити, хто з них кращий соліст, бо всі були кращі. Все залежало від емоційної наснаги пісень репертуару. Вставанням і бурхливими оплесками слухачі відзначили сентиментальну пісню "Два кольори" — муз. О. Білаша у виконанні баса Я. Ліщинського.

Але радість і смуток завжди ходять разом. Перед концертом баритон Ярослав Царук дістав сердечний приступ і не міг співати, в наслідок чого довелось внести відповідні зміни в репертуарі. Зовсім усунули з програми останню, кульмінаційну точку "Любіть Україну". Але навіть цей нещасливий випадок мало що зменшив вартість гостинного виступу. Дякувати Богу, що все обійшлося благополучно. З полегшенням присутні зустріли вістку, що п. Ярослав Царук повернувся з шпиталю. Концерт закінчився співом національного гімну.

Після концерту керівник музичного театру маestro M. Кліоновський на моє прохання розповів про творчий шлях театру, незмінним керівником якого він є на протязі 25 років. Крім чисельних вокально-естрадних виступів, музичний театр на сценах Австралії ставив такі визначні опери й оперети, як "Наталка Полтавка", "Катерина", "Ой, не ходи, Грицю", "Сільва", "Блакитний Дунай", "На хвилях кохання".

Торкаючись питання вражень з їх подорожі в Англії, маestro подякував усім відвідувачам концертів за щирі оплески, що вони всюди нагороджували артистів театру. Він висловив призначення СУБ-ові за організацію подорожі, але додав, що ревнівий протекторат його керівників зв'язував їм руки, посылали їх часом не туди, куди вони хотіли б поїхати. В Австралії патронів немає і вони не звикли до вказівок та обмежень. В них повна свобода творчості. Ідеологічне табу є приватною справою кожного. В галузі культури — всебічна співпраця, побудована на засадах бра-

терської єдності різновидів. Членів ансамблю дивує зрізничкованість, конфесійність і поляризація громадсько-політичного життя в Англії. Вражає нетерпімість естаблішменту до іновірців. За його словами, українські організації в Австралії є більш гостинні. Мистецькі групи з інших країн приймають краще, ніж прийняли їх тут. Після півторамісячної подорожі вони чуються змученими і поспішають повернутись додалекої і близької ім Вікторії.

Спасибі вам, значношановні побратими долі, за вашу жертву в ім'я мистецтва. Вибачайте за невигоди, що довелось зносити під час турне.

— Нехай наше Браво і Бравіссимо, що ми били вам, залишилось у ваших серцях, як вираз любові та подяки за радість, що ви принесли нам. Віримо, ваші гастролі благотворно вплинуть на культурне життя українців Англії. — Щасти вам, доле!

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ ЗА 1978 РІК БРАТСТВА СВ. СИМОНА В ПАРИЖІ

1. ПОСТУПЛЕННЯ:

	фр.
Дотація парафії Св. Симона в Парижі	17.000.00
Відсотки з Каси Ощадності	11.969.21
Членські внески і пожертвви	22.974.28
Разом —	41.943.49

Жертоодавці: Н. Н. — 12.365.00 фр., збірки братчика Д. Бакума 4.664.63 фр., пані Л. А. Долинська 1.537.28 фр., збірка пані Зиновії Мацік 407.30 фр., збірка проф. Ю. Залізняка 399.30, д-р Роман Левицький 390.40, збірка о. Протопр. Н. Плічковського 387.88; члени Братства В. та І. Турчиняки 264.62; Архиєпископ Борис, Едмонтон 333.60; уповнов. пані Л. Дончук 298.78; внески братчиків Ялового, Б. Лотоцького і ін. 265.60, пожертвва від невідмоого 220.00, Братчик Ковалевський 200.10, внески по списку 116.65, пожертвва через Канадян Насіональ 121.01; братчик епископ Микола Дебри, Торонто 152.06; братчик Кузьма Саєнко 200.00, братчики Закусило і Лотоцький по 100.00, член Братства пані Троян 70.43, братчик Роніш 69.66, братчик о. Протопр. Бурко з дружиною 43.40, п. Орися Садчук 40.50, братчики К. і Л. Бризгун 40.00, братчик Степанюк 42.28, братчик Порогутський 35.66, член Братства пані Рябокін 37.13.

Примітка: сума 453.95 фр. внесків братчиків Возняка, Закусила, Саварика, Б. Лотоцького та інших з технічних причин віднесена на 1979 рік.

2. ВИТРАТИ:

	фр.
Утримання будинку Братства	11.416.35
Організаційні і адміністративні витрати	8.451.19
Дотації для Богословських Інститутів:	
Семінарії в Бавнд Бруку і Колегії Св. Андрея (по 1000 дол.)	8.000.00
Дотації для видавництв 2-ий том творів С. Петлюри, Винниченківський фонд, твори З. Дончука для бібліотек Семінарії і Колегії і ін.	3.365.00

Ivan BAGRYANII

РИБАЛКИ

Сонце скилилось над кряжем —
Дивиться в сивий туман.
— Нумо, Івасю, наляжем!
— Нумо, Іван...

Човен. Як сковзала, води.
Весла — блискучі мечі.
Шепіт осоками бродить,
В даліах хтось пісню виводить,
Ta перепілка кричить.

Там, за тією сагою,
Там, де рокити старі, —
Сивий дідусь над кугою
Зніме з тичок ятері —

На ніч тихенько розставить...
Скриє тички в кущирі...
I перехристить осоки,
Щоб берегли до зорі...

Місяць і зорі високі,
Небо і води глибокі,
Зорі внизу і вгорі. —
Щоб берегли до зорі...

Сонце сковалось за кряжем,
Кануло в сивий туман.
— Нумо, Івасю, наляжем! —
Сонце сковалось за кряжем. —
Нумо, Іван...

1925

Допомогова акція (посилки в Україну і ін.)

Догляд могил	650.00
Різне	103.06
Разом —	43.132.80

ЗВЕРНЕННЯ

Вельмишановні Братчики і всі люди доброї волі! Ви бачите, яку роботу виконало Братство в 1978 році. Наближається 100-ліття народження Головного Отамана Симона Петлюри. Наш св. Храм названо в честь Його Ангела Хоронителя — Храм Св. Симона. В Парижі будуть відбуватися всі головні урочистості. Наш св. Храм буде вічним пам'ятником нашому незабутньому герою.

Просимо Вас отже бути меценатами нашого Храму і Братства Св. Симона.

П. С. Вписове до Братства становить 10 долярів. Річна членська вкладка — 10 долярів (в Англії — 2 фунти). Чеки слід виповнити на Conferie Saint Simon, які просимо висилати на адресу:

Mr. Petro Plewako
38, rue Saint Lambert, 75015 Paris, France

На кожний внесок висилається посвідку.

За Управу Братства Св. Симона
Петро Плевако, Голова

Андрій ШЕВЧЕНКО

ВІДБУВСЯ ХІІІ-Й ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У

На оселі ОДУМ-у "Київ" близько Аккорду, Н. Й., відбувся 13-ий з черги Табір Виховників Юного ОДУМ-у. Табір тривав від 30 червня до 14 липня 1979 р. Такого роду двотижневий табір відбувається кожного літа і його метою є приготувати учасників членів ОДУМ-у на Виховників-Кандидатів та Виховників Юного ОДУМ-у. Цьогорічний Табір був присвячений століттю з дня народження Головного Отамана Симона В. Петлюри. Програму такого Тaborу підготовляє й переводить у життя Постійна Команда Тaborу Виховників ЮОДУМ-у, яка існує при Центральному Комітеті ОДУМ-у, Комендантом є діючий Голова ЦК ОДУМ-у.

На 13-ий Табір Виховників прибули одумівці з різних філій ОДУМ-у США й Канади. Програму Тaborу успішно провела команда в такім складі: комендант — В. Педенко СВП, перший заступник — О. Багнівська СВП, старша бунчужна — С. Якута СВУ, старший бунчужний — В. Швець СВП, писар — Н. Павленко, ВЮО, обозний — О. Шевченко СВП та три асистенти: Н. Коновал СВП, П. Гурський ВЮО, Т. Коновал ВЮО.

Протягом двох тижнів учасники Тaborу прослухали тридцять одну лекцію на різні теми: організаційна структура ОДУМ-у, практичні знання (СКВУ, УККА, КУК, молодечі організації: СУМ, Пласт та інші, забезпеченеві організації: УНС, УБС, Провидіння.... українське церковне життя, українські політичні партії — їх ідеологія і мета), психологічні підстави виховання дитини, українська преса тощо. Лекторами були переважно члени команди за винятком кількох за прошений осіб. Як засіб вивчення піонірки, в програму входила двовіддільна мандрівка, яка відбулася під час першого тижня.

В середу 1-го липня відбулися іспити. Під час цих іспитів кожний таборовик переводив сходинами гуртка на основі газдалегідь приготованої ним програми. У п'ятницю 13-го липня відбулися іспити програми тaborу. Вечором того ж дня відбулася прощальна ватра з офіційною і мистецькою частинами, під час якої учасники тaborу склали одумівську присягу.

В останній день тaborу відбувся обід з батьками учасників та гостями, на якому були видані нагороди за найкращий проект титуларної стопінки одноднівки "Таборові Вісті" (одержала Л. Смоляк з філії в Чікаго) та найліпший допис про Симона Петлюру (одержала Олеся Коновал з філії в Чікаго). Крім того, кожного року видаються нагороди учасникам тaborу за найвищі оцінки з практичних і теоретичних іспитів. Цього року таке відзначення з молодших гуртків одержав П. Гайовий з філії в Міннеаполіс, а з старших гуртків — Г. Кревсун з філії в Трентоні.

Програмою спільногого обіду керував комендант тaborу В. Педенко СВП, який в оригінальний

спосіб представив батькам і гостям життя на тaborі: кожний з членів команди представляв призначену йому (її) частину програми тaborу. Це дало наявну можливість батькам і гостям не лише бачити, але й чути тих, які керували тaborом. Це також зробило програму дуже цікавою. Після спільногого обіду відбулася остання офіційна збирка з роздачею посвідок. Успішно закінчили перший рік тaborу та отримали посвідки Виховника — Кандидата ЮОДУМ-у чотирнадцять учасників. Шість учасників закінчили успішно другий рік тaborу та отримали посвідки Виховника ЮОДУМ-у.

Після видачі посвідок комендант тaborу В. Педенко дав традиційний останній наказ: "тaborові хустки здійміть!" У відповідь, всі тaborовики зняли свої сині хустки. Це один зі зворушуючих і цікавих моментів тaborового життя. Потім був поданий наказ "розхід" і на тім офіційно закінчився 13-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у.

Петро КОСЕНКО

ГОРЕ

(жарт)

Закохалася в хлопця дівчина,
Ta якась така сумна.
Плаче бідна перед вінчанням,
A матуся: — Ну дурна!

Ta чому б я так заводила?
Заміж всі дівчата йдуть...
Ось і я колись виходила...
З того, донечко, не мрутъ...

Дівка ревма розревілася
I аж зблідла на виду:
— Бач... ти з татом одружилася,
A я...

... за чужого йду...

1979 р.

ПРИВІТАННЯ

Вітаємо Віктора Войтихова голову Коша Старших Виховників ОДУМ-у США, члена управи філії Чікаго, керівника струнного ансамблю та членам ансамблю бандуристів ОДУМ-у Чікаго з одруженням з Марією Вишиваюю та бажаємо їм обом щастям, здоров'я і всього найкращого у їх подружньому житті!

ЦК ОДУМ-У, УПРАВА КОША ОДУМ-У США
ТА ФІЛІЯ ОДУМ-У ЧІКАГО

Митр. М. ОВЧАРЕНКО

ПРО СЕНС ІСНУВАННЯ СВІТУ І ЛЮДИНИ

Кожна свідома людина неодмінно ставить питання: Відкіля взявся Всесвіт і куди все прямує? Який сенс існування Світу і людини?

Від відповіді на ці питання залежить напрямок діяльності людини.

Матеріалізм раніше "одмахувався" від цих питань, кажучи, що не варт забивати голову такими питаннями. А от тепер примушений дати відповідь, бо вже багато самих матеріалістів поставило ці питання.

1) Матеріалістичний журнал "Знаніе — Сила", Москва, 1963, ч. 3 на стор. 20 пише: "У всіх в пам'яті тяжкі, болючі роздуми про самопізначення та сенс життя у Гоголя, Достоєвського, Толстого. Та й в житті кожного настає час, коли треба полагодити свої стосунки з вічністю. І кожному знайоме бентеження, в яке іноді приводить людину ця потреба". (До речі, скажемо, що й Гоголь, і Достоєвський, і Толстой відповідь знайшли не в матеріалізмі, а в християнстві).

2) Матеріаліст, доктор філософічних наук А. Мислівченко в антирелігійному журналі "Наука и религия". Москва, 1975 р., пише: "Розмова про сенс життя, про сутність буття далеко не проста. Вже хоч би тому, що це питання належить до числа вічних. В сутності, кожна людина рано чи пізно ставить його сама собі, бажаючи зрозуміти, для чого вона живе. І це справа не тільки особиста; вона безпосередньо стосується і людей, що оточують її, бо від того, як людина розуміє сенс свого життя, залежить її поведінка, ставлення до людей, що навколо її... Поняття сенсу життя цілком пов'язане з питанням про природу людини, її сутності... Розв'язати проблему життя неможливо без усвідомлення себе, як особи. А це в свою чергу не можна зробити без порівняння себе з собі подібними, без усвідомлення самої ідеї існування всього людського роду і своєї приналежності до нього" (ст. 9-10). "Правильне розуміння сенсу життя утворюється тоді, коли людина спроможна розрізняти дійсні і фальшиві цінності, усвідомлює безплідність позиції індивідуалізму, безглуздість життя тільки для себе самого" (ст. 13). "Ніщо в світі не має сенсу само по собі. Тільки людина надає сенс речам, виходячи з своїх потреб та інтересів... Природа сама по собі не має цілі. Говорити про "сенс природи" безглуздя... Люди самі визначають сенс свого життя" (ст. 10-11).

3) Подібне пише й матеріаліст філософ Г. Самсонова ("Наука и религия", Москва, 1975, ч. 3, стор. 27-28).

4) Матеріаліст філософ М. Писманник пише: "Потреба зрозуміти, визначити сенс життя притаманна кожній дорослій особі... Щоб зрозуміти своє буття, треба спочатку усвідомити, що таке

любов, добро, щастя, обов'язок, совість, честь, свобода, відповідальність й інші моральні поняття" (Наука и религия. Москва, 1975, ч. 6, ст. 36).

Подібних висловлювань матеріалістів є досить багато.

Матеріалізм увесь час намагається посилатися на науку.

Коротенько розглянемо це питання з трьох точок погляду: а) матеріалізму, б) науки і в) християнства.

Питання сенсу поділимо на дві частини: 1) Питання сенсу існування Всесвіту і 2) Питання сенсу існування людини.

Відкіля взявся Всесвіт? Який сенс його існування?

Матеріалізм говорить, що Всесвіт існує сам по собі вічно, що існує всюдиуща матерія, якої є безконечна кількість. Матерія знаходиться у вічному русі і значить у вічних змінах. В процесі цього руху, матерія щось утворює, а потім знищує його і утворює щось інше і так безконечно. Матеріалізм говорить, що матерія хоч і вічна, але нікуди не прямує; вона сліпа і нерозумна, не ставить і не може ставити ніяких цілей; вона байдужа до всього, що відбувається. Ніякого сенсу існування світу нема. (Наука и религия, 1964, ч. 9, ст. 20). Цей же журнал з 1968 р. ч. 3 на стор. 10-11 пише, що природа сама по собі нерозумна і нездібна до цілеспрямованих дій... Природа сліпа, нерозумна і нічого не визначає наперед. Тільки людина, що має свідомість, здібна до цілеспрямованого самоствердження.

Антирелігійний журнал "Людина і світ", Київ, 1970, ч. 5 на ст. 21 пише: "Природа взагалі не ставить і не може ставити перед собою ніяких цілей."

Це — наука матеріалізму.

Але багато матеріалістів, глибше досліджуючи природу говорять інше. Напр. "Інженерний геній природи" (Знаніе — Сила. Москва, 1961, ч. 11, ст. 31). "Природа передбачає" (Наука и жизнь. Москва, 1964, ч. 2, ст. 78). "Природа мудро регулює" (Наука и человечество. Москва, 1964, ст. 344). "Все ураховане, передбачене природою" (Техника — молодежі). Москва 1967, ч. 5, ст. 35). Матеріаліст А. Григоренко в "Знання та праця, Київ, 1969, ч. 7, на ст. 6-8 пише, що природа розумна, винахідлива, творча, талановита, має прагнення і любить красу. Матеріаліст академік Г. І. Наан навіть пише: "Виявилося те, що розумність — властивість самої матерії" (Наука и религия. Москва, 1968, ч. 12, ст. 25).

Подібних висловів є також багато.

Кому ж вірити?

Чи нерозумна природа чи розумна?

Матеріалісти навіть нечесно підходять до питання сенсу. Напр. в "Книзі для чтения по марксистській філософії. Москва, 1960, на ст. 48

написано: "Візнання всезагальної доцільності природи і суспільства направлене на примирення людини з несправедливою будовою суспільного життя".

Ми говоримо про доцільність в природі, а вони вставляють сюди "і суспільного життя". Доцільність в природі утворена Богом, а суспільне життя утворюється самими людьми (бож вони мають свободу волі). Це далеко не те саме, бо люди, маючи обмежений розум і з інших причин можуть і дійсно роблять багато неправильного, що особливо бачимо в суспільному житті.

А що говорить наука?

А наука говорить, що Всесвіт — це система, що він розвивається, еволюціонує за якимсь наукі невідомим пляном. Та й матеріалісти говорять, що світ не просто існує, а розвивається від простого до складного, від нижчого до вищого.

Значить, якийсь план є, але він невідомий і наукі, ні матеріалізму.

Християнство говорить, що Бог створив матеріальний світ, щоб він розвивався, для чого Бог встановив природні закони, які діють розумно, але обмежені.

Ми не знаємо плянів Бога на вічність, але можемо припускати, що сенс існування матеріального світу — досягнення ним найскладнішого, найвищого стану, коли все підпорядкується Богові і Бог буде у всьому все (1 Кор. 15, 28).

Тепер друге питання: сенс існування людини.

Наука говорить — не знаємо, але ураховуючи особливе становище людини в світі, а також колосальні можливості людини, повинен бути якийсь сенс існування людини.

А щодо матеріалізму, то він говорить зовсім не те, що говорить про Всесвіт.

Матеріалізм говорить, що людина, як свідома істота, може і ставити певну мету свого існування. І, що цікаво, матеріалізм все бере з християнства (тільки без Бога).

Тут знову ми бачимо нечесність матеріалізму, бо він навмисно плутає питання: сенс і мета, а це різні речі.

Сенс повинен існувати ще до з'явлення людини, а мету кожна людина, маючи свободу волі, може ставити сама. Ця мета різна у різних людей: а) удосконалення і служіння іншим людям, б) слава, в) влада, г) збереження грошей й ін.

Матеріалістична книга "Людина і світогляд", вид. Академії Наук УССР, Київ, 1963, на ст. 131 пише: "Вищим смыслом життя є беззвітне служіння народові".

Але це саме говорить і християнство.

Згадаймо, покійний Митрополит Іларіон (Огієнко)увесь час підкреслював: "Служити народові — то служити Богові", тобто через служіння людям ми служимо Богові.

Християнство навчає, що людина "син і наслідник Божий (Гал. 4, 6-7) що вона повинна удосконалюватися до досконалості Бога (Матв. 5, 48) і служити людям (Матв. 253, 31-46).

Матеріалізм говорить, що його ідеї найвищі. Беручи все у християнства, він цим стверджує,

що в християнстві — найвищі ідеї. Але, щоб понизити християнство, він викривляє розуміння його, а то пише й просто неправду. Напр.

"Наука переконливо довела, що ніякої безсмертної душі нема (А от запитати їх: яка наука, чим і де довела? Прим. М. О.). Віруючі повинні добровільно відмовитись від радості творчості, від боротьби і перемог... від щастя любови... По суті висновок релігії полягає в тому, що земне життя людини не має сенсу... Християнська церква, напр., вважає гріхом... пристрасть до читання, повагу людей за їх розум, образу пам'яті померлих царів... переписку про кохання... За все це церква загрожує страшним судом, пекельними муками" (В. М. Кравець. "Наукова неспороможність і антигуманна суть моральних догм християнської релігії" Київ, 1975, стор. 25, 26, 32).

Доктор філософічних наук О. Онищенко в антирелійному журналі "Людина і світ", Київ, 1976 ч. 7 на стор. 20 пише: "Релігійний світогляд, що орієнтує людину на потойбічний світ, паралізує волю людини, знищує її активність, породжує невіру в свої сили і пессимізм".

Тільки той, хто не знає або поверхово знає християнство, повірить цим твердженням матеріалістів, бо християнство навчає, що призначення людини керувати матеріальним світом (Бут. 1, 26, 28), що людина повинна удосконалюватися до досконалості Бога (Матв. 5, 48) і служити людям (Матв. 25, 31-46) аж до віddання свого життя за близьких (Ів. 15, 13). Людина повинна боротися і переборювати все погане в собі і назовні себе.

Де тут невіра в свої сили?

Коли в Біблії пишеться про мізерність людини, то тут мається на увазі, що людина створена з "нішо". Тут же скажемо, що матеріаліст академік Г. Г. Наан пише, що безконечність з нішо може створити матеріальний світ з усіма його законами (Бесконечность и Вселенная. Вид. Акад. Наук СССР, 1969, ст. 24).

Матеріалізм увесь час галасує, що християнство несе пессимізм. А фактично пессимізм несе матеріалізм з його науковою, що все, що існує в майбутньому буде знищено, а з'явиться щось інше, нове. Християнство ж навчаючи, що людина — син і наслідник Божий, навчаючи про вічне життя, носить ясно виявлений оптимістичний характер.

С ПІВЧУТТЯ

Висловлюємо щире співчуття Галині Яскевич членові ТОП-у Чікаго та її дочкам активним одумівкам Нелі й Ларисі Яскевич з приводу трагічної смерті чоловіка та батька на 51-му році життя. Афанас Яскевич помер від рани, нанесеної пострілом безвідповідальних осіб, що стріляли в людей для "розваги" з-поза межі фабрики, де Покійний працював.

Філія ОДУМ-у та ТОП Чікаго

Реза БАРАГЕНІ¹

ПОДВІЙНА МАСКА НАША МІСЯ В АРРАСІ²

Самадові Бегранжі і Мустафі Джемілеву

Сніг розтає тепер в Джульфах,³
Наша мати сидить на південному березі,
Споглядаючи легкий плив ріки.
Наші кості зустрічаються в підводній течії,
Наша мати знає це і усміхається

Поет-дисидент з Росії шепоче мені,
Я пошепки відповідаю
Ми всміхаємося. Ми розходимось,
М'які крижинки пропливають між нами
Пасма хвиль накривають нас
Наші якорі тягнуть нас на дно річки
Наша мати дивиться на нас і усміхається

— Куди мені іти, товариш? Питаю я,
Я був забитий раз у Туркестані в 1935 році,
Другий раз в Грузії в 1952 році,
Третій раз в Табрізі в 1953 році,
І четвертий раз в Тегерані в 1973 році.
Де кості наші знов зустрінуться?
Коли кісточки наші будуть перешіптуватися знов?

— Хіба час чи місце мають значення?
Ти згадуєш їх обох, але я сумніваюсь.
Чи не думаєш, що нам краще забути
І Шаха і Сталіна, і нехай наші
Потовчені кістки спокійно спочивають?
Ніч надходить, скажи мені, а якщо не можеш,
Давай знов зустрінемось,
Дамо нашим кісточкам ще одну можливість
Шепотіти одна до одної?

— Притишуй свій голос
— Струмуй свій голос
Вода записує наші голоси
— Рух плечей наших занотовується
Будь герметичним, щоб поліція не зрозуміла

Наша мати дивиться на нас і усміхається

Ріка звучить, коли ти далеко від неї
Коли ти в ній — ріка мовчазна
Вона плине покад тобою, як поема без слів

— Забудьмо диктаторів на секунду
І про поезію подумасмо, товариш!
Я хочу, щоб слова поеми віддзеркалювали поему.
Коли я думаю про слова
Диктатори входять; коли слова думають про
Поему, поезія входить; Я люблю сонце,
Яке думає про сонце; дерево, яке думає
Про дерево; й вони обидва думають про
Нас; шепоти, брате, шепоти!

— Вони застрелили мене вже після моєї смерті
Чи знати про це?

Вони вдавали, що я не вмер від катувань.
Чи знати про це?
Я пропонував покаятись
Але і тоді я був занадто небезпечним для них.
Чи знати про це?

Лише річка знає, що я тут
Мої кістки говорять до річки,
Так як твої слова промовляють до поеми
Річка тече через мене,
Так як поема плине через тебе

Наша мати дивиться на нас і усміхається.

Тінь пройшла понад світом.
Риби знають значення тіні,
Вони скоро втікають до моря

— Чи вони будують греблю над нашими кістками?
Чи є якийсь спільній проект позбутися мови?
Чи ми оті миши, яких вживають для майбутніх
відкриттів?

Може вже віки проминули?
Вони риють криницю над нашими серцями.
Ми раптово полинемо в небо
Зловимо вогонь в сонці
І спалимо землю в порох
І спалимо землю в порох

Наша мати дивиться на нас і усміхається

— Давай знову розчаруємось
Або краще
Давай знову зустрінемось

Переклав Юрій Криволап, мол.
березень 1978 р.

¹ Іранський поет, новеліст і критик. Народжений 1935 р.

² Річка між Іраном і СРСР, в якій, згідно з чутками, топили дисидентів обох країн.

³ Прикордонне іранське місто.

ОДУМІВЦІ!

ГОТУЙТЕСЬ ДО ВІДЗНАЧЕННЯ
В НАСТУПНІМ РОЦІ
30-ЛІТТЯ ОДУМ-У!

А. ЛИСИЙ

М. РИЛЬСЬКИЙ

"ЦЕ НЕ МОЖЕ СТАТИСЯ МЕНІ! . . . "

Згідно з недавно опублікованими звітами Міністерства Здоров'я США в 1977 році біля 43 мільйонів американців у більшій чи меншій мірі курили маріхуану. З них 16 мільйонів продовжує вживати її регулярно. Вживання маріхуани дітьми шкільного віку (12-17 років) збільшилося в 1977 році від 12.4% до 16.1%. Серед молоді 18-25 років 25%, курять маріхуану постійно, а 60% пробували вживати її принаймні раз. Після 35 років її вживає лише 7%.

Медицина стверджує, що маріхуана (або гашіш) впливає негативно на психічний стан та розумові здібності людини. Але це лише частина лиха. Бо більшим лихом є те, що приблизно 25% тих, що вживають маріхуану, з часом переходят до значно сильніших і згубних наркотиків. Ці поволі руйнують людину.

Живемо в часах, коли вживання наркотиків, алькоголю, різних небезпечних ліків, курення маріхуани і т. п. є реальними фактами в школах нашої країни. Дальшим наслідком цього лиха є брак дисципліни, збільшення хуліганства та злочинів, не говорячи вже про загальний занепад якості навчання. Щоправда в останньому часі також помічається деяке покращення стану в школах і повернення молоді до більш серйозної академічної праці і разом з тим відхід від вживання наркотиків, але це ще означає малі зміни і тому проблема наркотиків у школах далі залишається серйозною проблемою для суспільства.

Найбільш типічною реакцією батьків, коли говориться про ці проблеми, є: "Богу дякувати, ще не моя дитина!". Але такі проблеми не стаються лише з дітьми "інших батьків". Вони непомітно підкрадаються до майже кожної дитини і можуть легко схопити її в залізні обійми. У школах, у товаристві друзів, під тиском чи заохоченням, спокуса "попробувати" чатую щодня. Тим більше, що вибір є широкий і легко доступний.

Більшість тих, що курять чи вживають наркотики, дуже вміло приховують свої нахили та добре вміють "водити за носа" своїх батьків чи вчителів. Брехня є нормальним явищем, вона є частиною життя наркоманів.

Все ж при більш уважнім спостереженні можна помітити типічні зміни в поведінці дітей, які можуть бути першими ознаками вживання маріхуани чи інших небезпечних "ліків". Подаємо їх для інформації.

1. Зміна в поведінці дитини. Раптові і різкі коливання настрою між легким і веселим до глибоко пригнічуального.

2. Негативне ставлення до навколошнього, застиркуватість, ворожість. Також подразливість, постійне незадоволення.

3. Зміна друзів, уникання колишніх друзів, уникання контакту зі старшими чи батьками, особливо після повернення з шкільних чи спортивних імпрез.

**

Поле чорніє. Проходять хмари,
Гантують небо химерною грою.
Пролісків перших блакитні отари...
Земле! як тепло нам із тобою!

Глибшає далеч. Річка синіє.
Річка синіє, зітхас, сміється...
Де вас подіти, зелені надії?
Вас так багато — серце порветься!

1911—1918

**

Яблука доспіли, яблука червоні!
Ми з тобою йдемо стежкою в саду.
Ти мене, кохана, проводеш до поля,
Я піду — і, може, більше не прийду.

Вже її любов доспіла під промінням теплим,
І її зірвали радісні уста, —
А тепер у серці щось тремтить і грас,
Як тремтить на сонці гілка золота.

Гей, поля живуті, і синіє небо,
Плугатар у полі ледве маячить...
Поцілуй востаннє, обніми востаннє;
Вміє розставатись той, хто вмів любити.

1911—1918

**

Проса покошено. Спустіло тихе поле.
Холодні дні з високою блакиттю.
Не повернуть минулого ніколи:
Воно пройшло — і вже здається миттю!

А скільки мрій було зеленою весною,
Як пінились вони, мое золоті потоки!
Вони спливли, і я один з тобою,
Високе небо — синє і високе.

1911—1918

4. Зниження шкільних оцінок, брак мотивації, зацікавлення. Раптою моменти сварливості, зевлювання провини на інших, вияви недовір'я до інших.

5. Зміна вигляду очей — дивиться, а не бачить — почервоніння очей, скляні очі, запах диму, погдібний до прілого сіна чи паленої трави. Дивні телефонні виклики, секретні розмови по телефону.

А. ЮРИНЯК

"ПІСНІ УКРАЇНИ"

Таку назву дав провід міннесотського хору "Дніпро" (диригент — Микола Бринь, музичний дорадник — Кіра Цареградська, акомпанемент — Петро Цареградський) своїй найновішій платівці. Вона містить 14 пісенних позицій: 6 на 1-ій і 8 — на другій.

Що ми насамперед хочемо відзначити — це різноманітність і дуже влучний уклад репертуару — і це не тільки за характером самих мелодій, а й за способами та засобами виконання. Бож крім пісень, співаних цілим ансамблем "Дніпро", є пара пісень, виконуваних лише жіночою половиною хору, є дует (у 1-ій частині програми) і є тріо в 2-ій частині. Є пісні народні (в тому дві закарпатські) і є пісні індивідуальної творчості композиторів давніших і композиторів сучасних. Народні пісні представлені в обробітку М. Леонтьовича, Ол. Кошиця (обидва визнані знавці народних пісень) і сучасних ентузіастів народної пісні: А. Авдієвського і Кіри Цареградської. Григорій Китастий представлений власною композицією на слова Т. Шевченка: "Встає хмара з-за лиману" (між іншим, "коронна точка" Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка).

Говорячи про різноманітність програми та її виконання, не можна оминути двох пісень (до речі — на думку автора цих рядків — найкращих мелосом і прекрасно виконаних), в яких основу становить сольова партія: це пісня "Степом, степом" (композ. А. Пашкевич, слова М. Негоди) і "Ta піду я, піду" (закарпатська народна пісня, опрацьована І. Мортоном, на мішаний хор із фортепіановим супроводом гармонізована Кірою Цареградською). У першій пісні сольову партію веде К. Цареградська (сопрано), а в другій — солістка-гість Л. Меекс (альт).

Обидві ці пісні справляють надзвичайне враження — недарма керівництво хору поставило їх на кінець програми: першої частини (перед перервою) — "Степом, степом" і на кінець концерту — "Ta піду я, піду". Цікаво, що солістка Л. Меекс походженням естонка і в щоденнім житті української мови не вживас. Але співаючи українські пісні, вона так досконало вимовляє слова, так бездоганно доносить їх до слухача, що її можна вважати взірцем для всіх хористів (-ок) українців з роду.

Ми довше затрималися на названих кінцевих піснях, бо — кажемо щиро — були зворушені не менше, ніж коли слухали їх уперше, два роки тому. Але й перша пісня "Покохались три тополі" (муз. В. Шаповаленко — К. Цареградська, слова Воротаря) нас захопила і мелодією, і текстом:

"Покохались три тополі
З буйним вітром в чистім полі
І пісень йому співають знов і знов.
Ті пісні зеленоокі
В трьох дівчат забрали спокій
І прийшла до них, до трьох
одна любов".

Приспів, що йде після кожної строфі, "розшифрує" — що то за така любов у трьох дівчат одночасно:

"To наша пісня, тільки пісня,
Що як веселка грає на травневім листі,
To наша пісня чарівна".

Звучить пісня чудово: відчувається, що і творці-компоністи, і виконавці-хористи на чолі з диригентом охоплені одним і тим самим мистецьким поривом.

Ми покищо відзначили пісні, сказати б так — "серйозно-сумовиті", високо підносячи їх звучання і вплив на авдиторію. Але на платівці є дві пісні жанру жартівливо-розвагового: "Утопала стежечку" — слова Т. Шевченка, музичний обробіток Ступницького і широко знана і люблена пісня "Ой устану я в понеділок" — муз. обробіток М. Леонтьовича, слова народні. У 1-ій пісні заспів-сольо виконує Таня Вовк — представниця "молодого наробку" "Дніпра".

Гарно звучить байдьоро-бойова мелодія пісні "Уперед, хто не хоче конати" — муз. Л. Ревуцького, слова Павла Грабовського — революціонера ще царського часу. Хор виконує пісню з таким піднесенням, бравурно, що аж шкода стає, що вона така коротенька. А взагалі всі пісні платівки звучать без найменшого дисонансу чи якоїсь "неув'язки": диригент і хористи весь час на високому поземі.

Черга сказати про дует "Києве мій" (перша стор.) і тріо "Червона Ружа" (на 2-ій стор. платівки). Автором музики обох пісень є сучасний композитор І. Шамо, але першу опрацювала для дуету невтомна Кіра Цареградська, вона ж і вела сопранову партію, а партію альтову співала Л. Меекс. Про цих першорядних співачок ми вже говорили, з нагоди їх участі як солісток в хорових піснях програми. Тепер вони виступили як самостійні виконавці дуету та тріо (у тріо третьою співачкою була дочка Кіри Цареградської — Оленка) з таким же успіхом, даючи авдиторії високе естетичне задоволення.

Між іншим, у минулому "Києве мій" "Дніпро" співав як хорову пісню, й коли ми почули тепер цю пісню препаровану на дует, то нам показалося, що дует глибше і сильніше доносить до слухача ідею пісні: очевидно таке враження постало завдяки перфектному виконанню дуетниць.

Пора, як мовиться, "заокруглятись". Авторові цих рядків, як недавньому активному членові хору "Дніпро", особливо радісно спостерігати не занепад (що — на жаль — не раз доводиться бачити) цієї вартісної мистецької одиниці, а дальший її ріст і розвиток.

Остання платівка, повторюємо, дає красномовний цього доказ, перевищуючи добором пісень та їх виконанням попередні (також добрі) платівки "Дніпра".

При цій нагоді подаємо адресу для охочих придбати платівку:

Ukrainian Chorus "Dnipro"
5716 — 46th Ave. South
Minneapolis, Minnesota 55417, USA

3 липня були внесені дяжкі зміни до страхового пляну по безробіттю

**Якщо ви працювали
менше 20-ти тижнів
у минулому році,
то ці зміни можуть
відноситися до вас.**

У грудні 1978-го року Парламент змінив страховий плян по безробіттю. Зміни від 1-го липня 1979-го року означають, що дехто мусить працювати довше для того, щоб стати правомочним одержувати страхову допомогу по безробіттю.

**Ви працювали 20 тижнів
чи більше у минулому році?**

Якщо так, то цей закон не стосується. 20 тижнів праці дають вам право на одержання регулярної допомоги по

безробіттю, страхової допомоги на час хвороби та вагітності, а також одноразової допомоги у 65 років.

**Це ваша перша праця, чи ви
уже працювали раніше
і повертаєтесь до праці?**

Взагалі, якщо це ваша перша праця, або якщо ви уже працювали раніше і знову приступили до праці після перерви в один рік, то лише після 20-ти тижнів ви зможете одержувати страхову допомогу по безробіттю. Однак, існують деякі винятки із цього правила, в залежності від роду занять протягом двадцятитижневого періоду.

**Ви одержували страхову
допомогу по безробіттю
у минулому році?**

Якщо ви одержували страхову допомогу по безробіттю у минулому році, а також,

якщо рівень безробіття у вашій місцевості не перевищував 11.5 процентів, то вам необхідно познайомитися з новим пунктом закону, що може стосуватися вашої справи.

Отже, незалежно від того, скільки тижнів ви одержували допомогу у минулому, стаж вашої практичної діяльності мусить бути не менше 20-ти тижнів, щоб знову мати право на одержування страхової допомоги по безробіттю.

**Канадський страховий плян
по безробіттю**

**Ми маємо справу
з людьми, які бажають
працювати.**

Employment and
Immigration Canada

Emploi et
immigration Canada

Honourable Ron Atkey
Minister

L'honorable Ron Atkey
Ministre

Canada

РЕЗОЛЮЦІЇ НАДІСЛАНІ ПРЕЗИДІЮ СЕКРЕТАРІАТУ СКВУ СКЛАДОВИМ ОРГАНІЗАЦІЯМ

До Членів Секретаріату СКВУ
Крайових Центральних Репрезентантій
Міжкрайових Надбудов Крайових Організацій
— членів СКВУ
Рад та Комісій СКВУ

Президія Секретаріату СКВУ на своєму засіданні в дні 11-го серпня 1979 р. розглянула ситуацію на нашому громадському й церковно-релігійному відтинках у зв'язку з виступами В. Мороза та вирішила дозвести до відома складових організацій СКВУ таке:

1. Валентин Мороз і його родина, які були виселені зі ССРУ у висліді інтервенції урядових кіл США і поселились на терені США, під сучасну пору мають потрібні обставини й засоби для нормального прожитку й професійної праці на терені США. Це сталося завдяки великій жертвенності, виявленій широкою українською громадою супроти В. Мороза та його родини.

2. Звільнення В. Мороза викликало широкий розголос на сторінках преси й радіо, телебаченні в багатьох країнах західного світу. Урядові й політичні кола багатьох країн виявили багато уваги та дали докази доброзичливого становища до В. Мороза. Це допомогло поширити інформації в світі про відносини в ССРУ та поневолення українського народу.

3. Валентин Мороз висловив у дні 12-го травня 1979 року бажання виступати на терені США, Канади й Європи в співпраці з СКВУ. Президія Секретаріату СКВУ поробила заходи, щоб зустрічі В. Мороза відбулися по багатьох більших скupченнях українського поселення в США і Канаді.

4. Президія Секретаріату СКВУ не мала жадного впливу і не несе жадної відповідальності за цілу низку контролерсійних тверджень і заяв В. Мороза під час його публічних виступів.

5. Президія Секретаріату СКВУ запропонувала В. Морозові листом з 17-го червня 1979 р. цілу низку справ, у яких його співпраця з Президією Секретаріату СКВУ мала б допомогти ув'язненим українцям у ССРУ і їхнім родинам та посилити акцію, розпочату Президією Секретаріату СКВУ за деколонізацію ССРУ. Дотепер Президія Секретаріату СКВУ не одержала відповіді на вищезгаданого листа.

6. Президія Секретаріату СКВУ, інформуючи про це проводи наших складових установ та організацій, закликає їх і надальше вести всесторонню акцію допомоги українським політв'язням у ССРУ, їхнім родинам та цілому рухові українських дисидентів, щоб скріпити фронт солідарності постави української спільноти вільного світу та українських лисидентів, заманіфестований на III Конгресі СКВУ, і цим скріпити боротьбу за визволення українського народу.

Президія Секретаріату СКВУ

ДО СИТУАЦІЇ В УНРАДІ

(Витяг з резолюції 4-го Всеодумівського З'їзду Старших Виховників ОДУМ-у, який відбувся 13-15 квітня 1979 року в Чікаго, Ілліной, США)

“Об'єднання Демократичної Української Молоді від початку свого заснування майже 30 років тому було єдиною організацією української молоді в діаспорі, що неухильно стояла на грунті ідей Української Народної Республіки та морально й матеріально постійно підтримувала Українську Національну Раду, як єдино правильну презентацію державницьких стремлінь українського народу, яку вона виконувала на базі консолідації усіх самостійницьких українських політичних сил на еміграції.

З'їзд Старших Виховників ОДУМ-у, як найвищий керівний орган Об'єднання Демократичної Української Молоді, з великим жалем стверджує, що президент УНРеспубліки в екзилі п. Микола Лівіцький, проголосивши себе довічним президентом та розпустивши Українську Національну Раду, порушив законність та правопорядок устрою державних установ Української Народної Республіки. Цей нерозважливий крок президента спричинює ще більший поділ політичних сил української діаспори і цим діє лише на користь нашому ворогові.

З'їзд Старших Виховників ОДУМ-у, висловлюючи своє неодобрення і протест проти безвідповідальних дій президента, сподівається, що його дії не знайдуть підтримки серед середовищ, які гуртуються під традиційним прапором Української Народної Республіки. Ми сподіваємося, що демократичні українські формaciї на еміграції знайдуть в собі досить сили, щоб відновити Українську Національну Раду на основі позної законності та політичної моральності, які є обов'язкою потрібні для згуртування всіх наших політичних сил у боротьбі за вільну і незалежну українську державу”.

ДО СИТУАЦІЇ В СКВУ

“З'їзд Старших Виховників ОДУМ-у стверджує, що III-їй Конгрес СКВУ не виконав свого призначення. Навпаки, він став лише платформою для дальших партійно-політичних міжусобиць та закулісowych розподiлів влади, базованих не на основі здiбностей та національної рації, а на основі приналежності до того чи іншого оунiвського вiдламу. З'їзд уважає, що такий стан в СКВУ є регресом, а не прогресом та що це не принесе жодної користі для української визвольної справи”.

НЕ ЗАБУДЬТЕ

ВІДНОВИТИ

ПЕРЕДПЛАТУ

СВОЄЧАСНО!

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

Ірина Смик і Марко Розгін із квітами вітають Валентина Мороза від одумівців філії ОДУМ-у в Детройті перед входом до Української Православної Церкви Св. Покрови.

Детройт, 2-го червня 1979

Представники філії ОДУМ-у в Трентоні на відвідинах у Надії Світличної.

Зліва: Ліда Хоменко, Надія Світлична, Гриць Кревсун і Лілія Фат.

Травень, 1979 р.

ПРИВІТ ВАЛЕНТИНОВІ МОРОЗУ В ДЕТРОЙТІ

Дорогий пане Мороз!

Вітаю Вас від ім. філії Об'єднання Демократичної Української Молоді ім. Симона Петлюри в Детройті.

Учора, слухавши Вас на пресовій конференції, я була зворушена Вашим висловом жалю, що Ваш син від восьми до сімнадцяти років виростав без батька, бо Вас жорстока совєтська влада відірвала від нього і посадила на довгі роки у в'язницю. Ми бажаємо, щоб Ваші дружина і син з'єдналися з Вами якнайскоріше! Як вислів нашої глибокої до Вас пошани, прошу прийняти від нашої філії ОДУМ-у подарунок для Вашого сина — оцей золотий тризуб. Бажаємо, щоб він, носячи його, виріс таким же українським патріотом як і Ви. А для пані Мороз і для Вас прошу прийняти нашу плиту як свідоцтво нашої любові до України.

Ірина Смик

2-го червня 1979 р.

ПРЕДСТАВНИКИ ОДУМ-У ВІДВІДАЛИ НАДІЮ СВІТЛИЧНУ

На заклик Центрального Комітету Об'єднання Демократичної Української Молоді було зібрано відповідну суму грошей для передачі для дітей пані Надії Світличної, як Великодню Писанку.

Подарунок був переданий скарбником Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у в США, Євгеном Кальманом СВП, разом із представниками філії ОДУМ-у в Трентоні Ліді Хоменко, Лілі Фат та голови філії Гриць Кревсун.

Під час наших відвідин пані Надія Світлична коротенько поінформувала присутніх про життя в Україні, про її побут на засланні, звільнення й нарешті прибуття до Сполучених Штатів.

Незадовго після наших відвідин, пані Надія Світлична написала нам листа — подяку:

8-го травня 1979,
Філадельфія.

Дорогі Друзі!

Сердечно дякую Вам за щедрий подарунок для моїх дітей — Великодню писанку в сумі 750 дол.

Ансамбль бандуристів ОДУМ-у Чікаго на концерті з нагоди Українських днів.

3-го червня 1979 р.

З приємністю згадую нашу зустріч і вірю, що інтерес до України у Вас не згасне і її інтереси будуть основним мотивом у Вашому житті. Особливо приємно, що Україна, якої Ви в більшості не бачили, — для Вас не абстракція, а конкретні люди з її радощами й клопотами.

З широю приязною

Надія Світлична

Подав Є. К.

ПРАЦЯ ФІЛІЇ ОДУМ-У ЧІКАГО

Філія ОДУМ-у Чікаго, не дивлячись, що вся праця відбувається не в своєму будинкові, який є в поганій околиці й тепер не вживається, провадилася нормально. Відбувалися регулярно сходини та проби мистецьких одиниць. З початку сезону, з осені 1978 року, керівництво ансамблю бандуристів та хор перебрала Євгенія Косогор. Марія Коновал з травня 1979 року взяла на себе обов'язок адміністратора ансамблю бандуристів, який нараховує понад 60 осіб.

Одумівці здобувають вищі ступені

Від часу прийняття нового статуту ОДУМ-у та уведення ступенів старших виховників, які змушують юних одумівців працювати над збільшенням свого знання, вісімнадцять юних одумівців Чікаго здали якусь частину Другої проби ОДУМ-у, що складається з чотирьох частин. Наразі у філії

здали всі чотири частини — чотири члени. Більшість членів здали вже три частини та відбули виховно-вишкільні тaborи Юного ОДУМ-у.

У червні 1979 року, перед тим як вибратися на оселю ОДУМ-у "Київ", на табір виховників Юного ОДУМ-у, Олеся Коновал, Марта Кохно, Леся Смоляк і Неля Яскевич взяли іспити з одумівських проб та здали їх з дуже добрым успіхом.

Олеся Коновал здала іспит з частини 2-ої, Другої проби з Українознавства (історія, географія та література).

Марта Кохно здала Першу пробу та 2-гу частину Другої проби з Українознавства. Леся Смоляк здала Першу пробу та частинно Українознавство (історію й географію) з Другої проби.

Неля Яскевич здала також лише історію та географію з Другої проби ОДУМ-у. Лариса Яскевич, яка раніше здала іспит з трьох частин Другої проби, здала з дуже добрым успіхом частину 3-тю, останню, з "Сусільно-громадського вироблення" і тепер має ступінь старшого виховника провідника.

Українські дні

Заходами філії УККА в Чікаго, до якої входить філія ОДУМ-у, розпочато 1976 року Українські дні. 2-го червня 1979 року на одній з вулиць Чікаго відбувалася виставка на протязі цілого дня українського мистецтва та продаж різних речей. Між ними й оду-

мівці виставили свій стенд, на якім показано у фотографіях працю філії та продано різні речі, що були зроблені на сходинах роїв ОДУМ-у.

3 червня у повній автодорії Лен Тек школи відбувся концерт українських мистецьких одиниць Чікаго. Від ОДУМ-у виступав ансамбль бандуристів. На тлі всього ансамблю бандуристи під керівництвом Василя Деркача виконали в'язанку українських мелодій, а бандуристи і хор, увесь ансамбль, під керівництвом Євгенії Косогор виконав пісню "Плавай, плавай лебедоньку" та з нагоди 40-річчя Карпатської України присвячену тій події пісню "Карпатські січовики" (слова Яра Славутича, музика Григорія Китастого). Присутні, за їх добре виконання, нагородили бурхливими оплесками.

Виступ одумівців у Центрі Чікаго

У понеділок 18-го червня ц.р. українці перед американцями репрезентували в центрі міста дві мистецькі одиниці ОДУМ-у: танцювальний ансамбль "Метелиця" під керівництвом Івана Івашенка та струнний ансамбль, яким керує Віктор Войтихів. Імпреза відбулася в центрі міста на Дейлі сenter в обідній час, коло "ситі гол", недалеко від модерної відомої статуї Пабла Пікасо. Переважно, у гарний день, в той час, там на таких імпрезах тисячі людей. В цей день, як на зло, було холодно і почав накрапати дощ. Багато потенційних глядачів, що денно заповнюють площу під час сбіду, побоялися літнього дощу.

Мимо того, була публіка і танцюристи ОДУМ-у виконали два танці. Їм акомпанювали Павло і Олексій Пошиваник на акордеонах. Струнний ансамбль виконав цілий ряд українських мелодій. Цю імпрезу звеличала свою присутністю і коротким привітом українців мейор міста, перша жінка на цім пості, Джейн Берн. Українська молодь роздавала на площі різні летючки — інформації про українців та Україну. В середині будинку "Сивік сenter" побіч площи, де продовжувався виступ ансамблю, виставлено було жіночтвом ООЧСУ творчість

українського народнього мистецтва. Увечорі на телевізії було показано виступи одумівців, мейора разом з виконавцями та українську виставку. А в газеті "Чіка-го трибюн" поміщено дві фотографії з тієї імпрези, на одній з групи танцюристів ОДУМ-у, та згадку про українців та ОДУМ в тій імпрезі.

Закінчення сезону

Для успіху праці філії Чіка-го потрібно не лише ентузіазму до праці молоді, але й підтримки батьків. Сходини роїв та проби струнного ансамблю та ансамблю бандуристів впродовж 1978-79 сезону відбувалися в залах української православної парафії святого Володимира, де настоятелем є отець Федір Білецький. Танцювальний ансамбль "Метелиця" мав свої проби при українській католицькій парафії св. Йосифа.

16 червня 1979 року на закінчення сезону праці ОДУМ-у, перед вакаціями, було влаштовано для ансамблю бандуристів та всіх членів ОДУМ-у прийняття. Напитки та інші речі придбала упраза філії, а харчі приготували одумівці та матері, яких діти чи й вони самі, беруть участь у праці філії. Смачні харчі для цієї вечірки приготували сестри Ліда, Світлана і Христя Тарасенко, Зіна Луппо, Раї Осійчук, Ліна Скиба, Марія Коновал, Олексан-

Євгенія Косогор — керівник ансамблю бандуристів Чіка-го з 1978 р.

дра Кочман, Ніна Деркач, Оксана Масловська та Параска Завертайло.

Око

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ТАБОРУ

Мій перший день табору був дуже довгий. Я приїхав з Елкгарту. Відразу ми почали ставити шатра. Тільки кілька хлопців помогали, бо інші приїхали після обіду. На таборі було кілька дівчат, але вони не помогали. Коли хлопці ставили шатра, дівчата знайомилися між собою. Лише хлопці скінчили і почали відпочивати, дівчата вже почали заносити іхню одежду до шатера.

Пізніше ми мали молебень. Але тільки він почався, як комендант мусів іти до телефону. Його заступник Андрій Шевченко телеп-

фонував від граници. Він сказав комендантові, що його через границю не пускають, бо він сказав, що він буде тут працювати. Пізніше його пустили.

Потім ми мали гутірку про одумівську пресу. Після гутірки мали збірку. На збірці усі не знали що робити. Тому комендант зробив десь 5 збірок, щоб ми знали що робити на другий раз.

Після свистка на нічну тишу я пішов спати. Такий був мій перший день у таборі.

Юрій Швець

Елкарт, США, 1978 р.

ВАТРА

Ватра в одумівськім таборі є важлива і потрібна частина програми. Багато є роботи при будові ватри. Не можна будувати так собі раз, два... Треба мати плян і знання. Найперше, що треба зробити, це знайти відповідне місце. Це мусить бути просторе і відкрите місце. Треба назбирати дров. Мусять бути великі й малі куски. Треба обгородити місце ватри камінням і обкопати ровом. Ватри є різних форм, наприклад, індійське тіпі, криниця і інші. В середині ватри треба покласти солому або дуже дрібний хмиз, щоб було краще розпалювати. Треба також приготувати програму для ватри — скечі, жарти, співи. Спеціальна група виходить і запалює ватру. Всі тоді співають "Запалала наша ватра..." і після цього починається програма.

А. Візнюк, США

1978 р.

З ЖИТТЯ НА ТАБОРИ ВИХОВНИКІВ

Для мене цього року Виховний табір є цілком інший, ніж минулого року. Того року було багато легше. Коли ми всі приїхали, і привіталися, всі хлопці почали ставляти шатра. Тільки хлопці! Дівчата були зайняті говоренням. Минулого року на таборі у Нью-Йорку ми спали у бараках. Через те, що ми спимо у шатрах цього року, я дуже кашляю вночі, бо я маю алергію. Через це я цілу першу ніч не спав.

Юні бандуристи ОДУМ-у Чіка-го — Мотя і Павло Пошиваник

Гурток "Сірі Вовки" біля шатра на виховно-відпочинковім таборі ім. Симона Петлюри.

Перший ряд зліва: Тихон Сніг, Марко Щербань і Юрко Король.
Другий ряд: Володимир Мусій, Борис Харченко, Віктор Юхименко і Марко Розгін (виховник).

Оселя "Україна", 24 липня 1979 р.

Інша причина, чому мені табір цього року є інакшій, є та, що мені здається, що деякі особи у команді не люблять мене. Я того року мусів бути бунчужним дні. Зробив помилку, коли давав наказ, і цілий табір почав сміятися. Цього року я був перший бунчужний для хлопців. Мені здається, що хтось із команди хотів знову посміятися, але я цього року не зробив помилки. Також, я цього року, вже мусів бути діжурний два рази, хорунжий три рази, і вибраний вимивати лазнички два рази. Тільки один тиждень пройшов. Минулого року за два тижні я не мав так багато роботи.

Одного дня ми практикували впоряд і команду. Мене друг бунчужний запитав, чому у мене шнурки в черевиках не є зав'язані. Я йому сказав, що я забувся як. За те, що я так сказав, він мене заставив зав'язувати шнурки сто разів (п'ятдесят разів на кожній нозі).

Одна нова річ, яка мені не подобається цього року, є що ми мусимо співати, коли ідемо від табору до кухні. Хтось таке відумав, що якщо хтось не буде співати, то та особа мусить спі-

вати сама перед таборовиками. Я це вже мусів робити два рази. Також я мусів перед усіма розказати, як я приготовляюся спати.

Я надіялося, що мені другий тиждень цьогорічного табору пройде гарніше.

Тарас Ліщина
Торонто, Онт., 1978

ПРИГОДИ НА ПРОГУЛЬЦІ

17 червня 1978 р. філія ОДУМ-у в Філадельфії зробила подорож до Аглеторп парку, щоб випробувати плавання на байдаках. На жаль, коли приїхали до того місця, де можна позичити човни, ми взнали, що всі човни є затоплені і не можна їх вживати. Але це нас не розчарувало. Ми зразу вернулися до авт і поїхали додому.

Тільки жартую. Справді ми взяли м'яч для відбиванки й рушили в напрямку до відбиванкової площаці. Але і тут нам не пощастило, бо вже хтось інший там грав у відбиванку і тому нам не було місця. Спочатку ми рішили грati у відбиванку на площі тенісу, але це не було цікаво і ми перейшли грati на площі голфу. Тут

було цікавіше. Так ми мали нагоду практикуватися до змагань на Одумівській зустрічі в 1978 р.

Трохи пізніше ми зустріли наших знайомих, які належать до Пласти. Ми з ними грали у відбиванку і, очевидно, ми виграли.

Після певного часу ми рушили додому, але вирішили ще зайхати до ресторану. Ми вибрали дуже гарний ресторан, де замовили піцу і содову воду. Іжа була смачна. Після того, як ми заспівали кілька гарних українських пісень, ми нарешті поїхали додому.

Наталя Гурська
Філадельфія, США, 1978

МОЛОДИЙ ЛІКАР

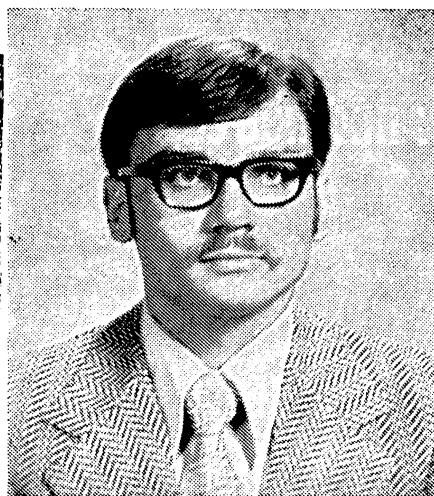
9-го червня 1979-го року диплом лікаря-хірурга отримав 26-літній Олександр Косенко.

Народився Олександр в Венецуелі, де й отримав початкову чотирикласову освіту. Року 1963 він разом з батьками прибув до США й, оселившись у Рочестері, Н. Й., в році 1971-ім з відзначенням закінчив середню школу імені Бенджаміна Френкліна. В роках 1971-1975 студіював передмединні науки в Корнельському університеті (Ітака, Н. Й.), який закінчив з найкращими успіхами, а в роках 1975-1979 вчився в медичній школі Автономного університету міста Гвадалахари (Мексико), яку і закінчив з лікарським дипломом.

При церкві Св. Покрови УПЦ в США (Рочестер, Н. Й.) Олександр закінчив школу українознавства з похвальною грамотою. Призначено студіював музику й грає на піаніно, акордеоні й саксофоні. Грав в численних українських молодечих оркестрах. Як музикант роками співпрацював з відомою рочестерською танцювальною групою "Черемош" і іншими українськими громадськими й церковними організаціями.

Олександр Косенко вихованець молодечої організації ОДУМ, керівників і виховників якої завжди згадує з теплотою і вдячністю за виховані в ньому почуття відповідальності й гарячих душ, що чимало допомогло йому в його науці.

У середній школі, починаючи від першого року початкової школи в Венецуелі і кінчаючи останні

Д-р Олександр Косенко

нім роком у США, Олександр був завжди на почесній листі, був молодшим і старшим праціоносцем, був членом студентського уряду, членом Національного Почесного Товариства й президентом відділу цього товариства в його школі, отримав Ріджен Сколаршіп... Грав у копаного м'яча й отримав премію кращого спортивця школи. 1-го червня 1971 року Рочестерським Відділом Синів Американської Реклюції був нагороджений грамотою й медаллю С.А.Р. Гуд Сіті-зеншіп.

У Корнельському університеті Олександр був співзасновником Української Студентської Громади й членом Інтернаціонального Студентського Уряду. Був співорганізатором й учасником величавого показу української культури в Корнельському університеті 5-го квітня 1975 року, про що писала англомовна преса.

Олександр Косенко є членом Українського Народного Союзу (Відділ 285) та членом Української Кредитової Спілки в Рочестері, Н. Й.

Свою лікарську практику молодий лікар розпочав 1-го липня 1979-го року в Савт Балтімор Дженерал госпіталі.

Н. Н.

Батьки! **Матері!**
Чи Ви вписали своїх дітей
до ОДУМ-у?

ЖЕРТВОДАВЦІ НА РАДІО- ПРОГРАМУ "МОЛОДА УКРАЇНА" В ТОРОНТО

від січня 1978 до серпня 1979 р.:

Олена і Юрій Лисики	\$225.00
Танцювальний анс. "Веснянка" кер. Микола Балдецький	200.00
Товариство одумівських при- телів в Торонто	200.00
Ольга і Петро Неліпи	110.00
Родини Маньків, Тур і Харченко О.	50.00
Віра і Андрій Ліщини	50.00
Євгенія і Тиміш Таборовські	50.00
Ніна Козій	50.00
п. Кукурудза	40.00

Продовження листи жертводавців у наступних числах.

За фінансову підтримку всім широ дякує

**Головна Виховна Рада Коша
Старших Виховників ОДУМ-у
в Канаді**

СПИСОК

жертводавців на побудову
**Пам'ятника св.п. Митрополи-
тові В. Липківському**

(Друга листа)

\$250.00

Проф. В. Завітневич, І. і Я. Мартинович

\$200.00

Парафія св. Василія (Нью Кесел,
Австралія)

\$100.00

М. Шабельник, К. Туркало, В.
Бакало, п-ство Л. Гусак, Г. Онищенко,
П. Віонов з дружиною,
Парафія св. Вознесення (Клифт顿,
Н. Дж.), М. і І. Курман, П. і Ф.
Гуменюк, О. Манойленко, д-р М.
Бояр з дружиною.

\$50.00

Г. Клименко, П. Дуткевич

\$30.00

В. Могучий з дружиною

\$27.49

С. Решетюк з дружиною

\$25.00

о. В. Іващук, О. Смолянський,
М. Ковалевська, о. Т. Форостій, І.
Праматанов, М. Мащац, А. Березівський,
В. Томачук з дружиною, С. Глют з дружиною,
П. Велечко з дружиною, Вол. Клименко
з дружиною, А. Клименко з дружиною,
І. Марченко з дружиною, А. Наконечний з дружиною,
О. Головацький з дружиною.

\$22.00

О. Якім'юк

\$20.00

Б. Качуровський з дружиною,
д-р З. Плітас, С. Бира з дружиною,
А. Прядка з дружиною, Д. Калиновський з дружиною, Ф.
Наконечний, М. Клименко з дру-
жиною, М. Чербетко з дружиною,
Г. Олещук, В. Кулак з дружиною.

\$10.00

М. Татарко, Г. Шерей, П. Куриленко,
І. Робак з дружиною, А. Рачко з дружиною, Вол. Калинов-
ський з дружиною, М. Романенко з дружиною, С. Звір з дружиною,
Вол. Віонов з дружиною, А. Трубікін з дружиною, М. Стеців, М.
Лещук з дружиною, Т. Тарахів-
ський з дружиною, В. Кравс, мол., з дружиною, А. Зозуля з дружиною,
В. Палюх з дружиною, В. Полегенький з дружиною,
Ч. Сікоряк з дружиною, Е. Галік.

\$5.00

А. Загрибельний, С. Карп'юк з дружиною, Г. Немировський, І.
Купчик, І. Папінчак, П. Боднарчук з дружиною, М. Балінт з дружиною,
Т. Шевчук з дружиною, М. Куратник з дружиною, Г. Лимар з дружиною, Пожертва (невідомий).

\$2.00

В. Федотюк, Ю. Зивітський, М.
Шафтіц з дружиною

\$1.00

І. Гомичак.

О. Шевченко, скарбник

7 червня 1979

**

Учитель повертає учніві до-
машню роботу:

— Не знаю, як одна людина мо-
же наробити стільки помилок?

Учень

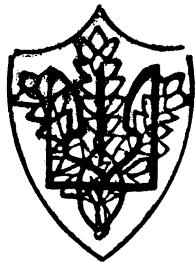
— То не я один, то ми вдвох з
татом.

**

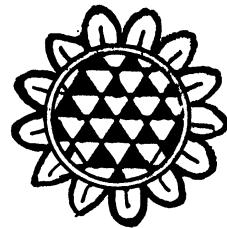
У доктора психіятра:

— А коли у вас зародилася
думка, що ви собака?

— О, давно, ще тоді, коли я
був щеням.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

ЗАКІНЧЕННЯ НАВЧАЛЬНОГО РОКУ

16-го червня цього року ми закінчили 6-ий рік навчання в українській школі ім. Т. Шевченка при катедрі св. Володимира в Торонто.

Кожного року ми отримували похвальні грамоти за відмінні оцінки. В 3-ій і 4-ій клясах діставали нагороди за те, що багато прочитали українських книжок.

Дякуємо всім учителям за їхню працю і опіку. Хоч ми часом були нечесні і завдавали різni труднощі, вони завжди були терпеливі і старанно нас учили мову, історію і традиції нашого народу.

Ми будемо старатися і на дальнє продовжувати науку на курсах українознавства.

Оксана Родак і Оля Корець
Торонто

Друкуємо прізвища учнів (в класі було 21), які успішно закінчили 6-ту класу на відмінно і отримали похвальні грамоти:

Родак Оксана, Корець Оля, Микисор Марта, Вакуловська Ліда, Трохлюк Галія, Ємець Олександер, Решетняк Петро (всі семеро юні одумівці) і Шапка Павло.

**

Вишиває осінь на канві зеленій
Золоті квітки.
Квітки оживають і з дерев спадають
Жовті нагідки.
Яблука і груші падають на землю,
Боки, спини б'ють.
Люди їх збирають, у мішки ховають
Кури їх клюють.
Жито і пшеницю вже почастували
Ціпом на токах.
І для добрих шлунків винувате зерно
Мелеться в млинах.
Бавляться дітками, бавляться квітками,
Моляться батьки.
Вишиває осінь на канві зеленій
Золоті квітки.

О. Олесь, 1910

Частини одумівського ансамблю
бандурристів ім. Г. Хоткевича (кер.
В. Родак), разом з хористками з
катедри св. Володимира, під час
виступу на Українському Дні. Ди-
ригент Нестор Олійник.

Торонто, Онтаріо Плейс

7 липня 1979 р.
Фото Ів. Корця

Члени ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича виступають в павільйоні "Полтава" на "Каравані 1979".
Керівник ансамблю Валентина Родак.

Зліва: Таня Юхименко, Таня Дрозд, Марта Гільчук, Варвара Антик, Марія Критюк, Василь Корець, Дебі Сабадаш, Таня Світайло, Ліда Юхименко і Наталка Трохимович.

Фото Ів. Корця

Гурток "Русалки" на виховно-відпочинковім таборі ім. Симона Петлюри.

Перший ряд зліва: Ліда Юхименко, Таня Шумейко, Лена Гончаренко і Ліса Петруша.

Другий ряд: Наталя Коновал (виховниця), Софія Білінська, Наталя Притула, Наталя Швець, Наталя Коваленко і Валя Ситник (заступниця).

Оселя "Україна",
27 липня 1979 р.

ЗВЕРНЕННЯ
до любителів і шанувальників творчості
ВАСИЛЯ БАРКИ

Кураторія фонду для видання його творів: Юрій Шевельов (голльє), Григорій Костюк, Юрій Луцький, Ярослав Падох, Омелян Пріца, Іван Фізер та Діловий комітет фонду: Людмила Волянська, Ніна Ільницька, Ярослав Клім, Ольга Кузьмович, Микола Лебедь, Орест Слупчинський — звертаються до Вас із проханням допомогти передплатами і пожертвами на Фонд — видати, з нагоди сімдесятиліття поета, його найбільший твр

"СВІДОК"

(повна назва: "Свідок для сонця шестикрилих")

Василь Барка — один з найбільших поетів Західу; твори його вирізняються великою оригінальністю форми і позначені християнською релігійністю, чи отою всеприсутністю доброти Христа, як висловився Юрій Лавриненко.

Василь Барка відомий теж як прозаїк нової християнської вісти й унікального стилю (його "Жохтий князь" має з'явитися французькою мовою у знаному в світі видавництві Галлімара), та як вдумливий есеїст і літературний критик.

Однаке — і про це соромно навіть згадати — більша частина доробку Василя Барки ще не видана.

"СВІДОК"

це велика поема-роман; над нею автор працював понад 25 років; вона в горизонтальній — земній площині змальовує трагічні події на Україні впродовж доби двох воєн, а вертикально — донебесно — підноситься на крилах християнської віри до Творця.

Вона має 48 тисяч рядків, тобто чотири томи по 500 сторінок. Щоб видати таку монументальну працю, треба понад 35 тисяч доларів. Ясно, що цього великого видання не можна зреалізувати без щедрої допомоги громадських інституцій, церков та окремих громадян.

ALEX ELECTRIC LTD.
ALEX SCHIDOWKA

Industrial — Commercial — Residential
London, Ontario

Tel: 439 - 6747

ПЕРЕДПЛАТА на чотири томи становитиме 80.00 доларів.

Любителі творчості поета, що вищлють передплату, дістануть нумерований і підписаний автором чотиритомник. Жертводавці, що внесуть 100.00 доларів і більше, будуть відзначенні у виданні як *прихильники*; жертводавці, що внесуть 500.00 доларів і більше, будуть відзначенні як *добродії*; жертводавці, що внесуть 1.000.00 доларів і більше, — як *меценати*. Вашими пожертвами і передплатами здійсниться видання твору — мистецького пам'ятника новітньої доби в житті українського народу.

Ініціатива видати поему "СВІДОК" вийшла від мешканців українського села в Глен Спей, під час відзначення 70-річчя поета, в жовтні 1978 року. На бенкеті учасники склали на фонд видання творів Барки чотири з половиною тисячі доларів.

Наклад видання — обмежений до числа передплатників; у книгарнях цього видання не буде.

ПЕРЕДПЛАТУ і ПОЖЕРТВИ висилати на конто "Самопомочі" но.: 8907.

Пожертві можуть бути відтягнені від річного податку (но.: T:S:EO3BL).

Якщо зібраний фонд перевищить кошти видання "СВІДКА", залишена suma буде передана авторові на публікацію інших, досі не виданих його творів, або на побажання автора, буде вжита для перекладу його твору на англійську мову.

Українську пресу просимо довести наше звернення до відома широких кіл наших громад.

**Кураторія і Діловий Комітет
Фонду для видання творів Василя Барки**

Адреса на передплату і пожертвви:

Self Reliance N. Y., The Svidok Publishing Fund
108 Second Ave., New York, N.Y. 10003, USA

Чеки виписувати на:

Self Reliance N. Y., Acct. # 8907
The Svidok Publishing Fund

ДО УВАГИ БАНДУРИСТІВ

Якщо ви потребуєте чехол на бандуру, можете замовити його у нас.

Висилайте розмір бандури і 25 дол. завдатку. Повна ціна чохла 40 дол. За два тижні ви дістанете його.

Маю також тверду протекцію для струн.

Замовлення присилати на адресу:

Mr. W. MURHA
17179 Woodbine
Detroit, Mich. 48219, USA
Tel. 1-313-533-7197

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1.

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за плянни різні щадніч. **7-8½ %**
- Дає малі і великі особисті моргеджові позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на позички до \$10.000 після вимог КЮМІС
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду даром
- Дає різні фінансові поради
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добре кредитові звіти
- 27 років на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще між Вами треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.
406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

ГУМОР

**

Жінка повернулася від лікаря, чоловік питав.

— Ну ѿ що сказав лікар про твої ноги?

— Та сказав, що чи не могла б я їх уже хоч раз помити.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

З похорону п. К. Шевчука, Торонто, Канада, передав Ф. Бойко	\$100.00
Галія Яскевич, Чікаро, США	25.00
Анатолій Білоцерківський, Ляшін, Кве., Канада	11.00
Олесь Смолянський, Бетлегем, США	7.50
Петро Гурський, Четельгем, США	7.50
В. Шийка, Клівленд, Огайо, США	7.50
М. Кузьменко, Micicara, Онт., Канада	6.00
А. Полєць, Міннеаполіс, США	6.00
Д-р Ганна Янішевська, Торонто, Канада	5.00
Григорій Шкрабець, Чікаро, США	5.00
Яків Тесля, Торонто, Канада	5.00
Тарас Орел, Аризона, США	4.50
Михайло Гава, Торонто, Кан.	4.50
М. Колъкін, Гамільтон, Онт. Канада	2.50
Василь Косогор, Чікаро, США	2.50
Семен Василенко, Чікаро, США	2.50
О. Куриленко, Австралія	2.50
Д. і М. Хребто, Ст. Кетерінс, Онт., Канада	2.00
Варвара Логин, Гамільтон, Онт., Канада	2.00
Ю. Лохвин, Норвал, Канада	1.00

ПРИЄДНАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Оксана Метулинська, Ст. Кетерінс	1
О. Пошиваник, Чікаро	1
I. Нітченко, Австралія	1

Всім Вам широко дякуємо.

Ред. і адмін. "М. У."

**

На концерті один чоловік звернувся до свого сусіда й почав критикувати співачку:

— Який жахливий голос! Ви не знаєте, хто вона?

— Знаю, — відповів той. — Моя дружина.

— О, вибачте! Голос у неї не такий уже й поганий, але ця пісня справді жахлива. Хотів би я знати, який нездара її написав?

— Я написав, — почулося у відповідь.

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

ТРИ ВЕЛИКІ КРАМНИЦІ

Великий вибір хатніх меблів:
віталень, спалень, їдалень,
холодильники, пральні
машини, електричні і
газові печі, телеві-
зори, радіо.

TORONTO CENTRAL

423 College St. W. - Tel. 364-1434

TORONTO WEST

1121 Dundas St. W. - Tel. 535-1188

MISSISSAUGA

2150 Dundas St. E. - Tel. 276-4390

**

Чоловік до жінки:

— Що сталося з моєю бритвою, вона зовсім тупа

— Не перебільшуй, я лише одній консерві не відкрила.

РОЗУМНЕ СЛОВО

Геній, дух, характер народу виявляється в його прислів'ях.

Ф. Бекон

Знайомство з думками ясних умів це чудова вправа: вона запліднює розум і розвиває думку.

І. Гердер

Щодня слід прослухати хоч одну пісеньку, подивитися на гарну картину і, якщо можливо, прочитати хоч один мудрий вислів.

В. Гете

Ми були б дуже розумними і дуже щасливими людьми, коли б багато старих істин, що стали вже прислів'ями або прикрашають наші букварі й прописи, перестали бути для нас мертвими, утертими словами.

Д. Писарев

Корисні іспити треба говорити й повторювати як найчастіше.

П. Бауст

Прислів'я це плоди досвіду всіх народів і здоровий розум усіх віков, переведений у формули.

А. Риварол

/ COMPL /

R. N. HAWRYSCHE
INDIAN ROAD CR.
TORONTO, ONT.
N 2E8

Ціна 1.00 дол.
в США і Канаді

If not delivered please return to:

МОЛОДА УКРАЇНА
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

УКРАЇНСЬКА ФІРМА
ОПАЛОВОЇ ОЛИВИ
ALASKA Fuel Ltd.

2438 St. Clair Ave. West
Toronto, Ont.
M6N 1L2

24-годинна скора і солідна
обслуга!

Чищення і naprawа форнесів
безплатна.

Телефонуйте вдень і вночі!

Tel.: 769-4133
769-4134

Обслуга гарантована!

Е. ДУМИН

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
чоловічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів

як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST

Toronto, Ontario

Tel.: 364-4726

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

"САМОПОМІЧ"

2351 W. Chicago Ave. — Chicago, Ill. 60622 — Tel.: (312) 489-0520

видає 6% дивіденди на звичайні ощадностеві конта

- Каса "САМОПОМІЧ" видає різні роди сертифікатів від 6.5% до 10% дивіденди
- Каса видає всі роди позик на вигідні умови.

ФІЛІЇ "САМОПОМОЧІ":

На північному заході:

1923 W. — 51st Street
Chicago, Ill. 60609
Tel.: 476-9435

На північному заході:

5000 Cumberland Road
Chicago, Ill. 60656
Tel.: 625-9830